

Traian Calancia

LA O CEAȘCĂ

Botoșani, 2024

Traian Calancia

La o ceașcă de bîrfă

La o ceașcă de bîrfă

Traian Calancia

www.agata.ro

Editura Agata, România, Botoșani

E-mail: editura@agata.ro

Director: Ion Istrate

Redactor: Diana Maria Aghiorghiesei

Coperta, concepția grafică: Remus Ștefan Calancia

Corectura: Mihaela Boicu

Copyright © 2023 Traian Calancia

© 2024 by Agata

ISBN:978-606-692-032-2

Prefață

Scriitorul botoșănean, Traian Calancia, își cere drepturile

Cunosc bine, și de mult, spiritul a două comunități, Săveni și Drăgușeni, vecine și apropiate localități botoșănene de locul meu natal; dar, de aici, și doi oameni deosebiți, „cu carte”, intelectuali de vază, prof. Traian Calancia (n. Hănești) și jr. Teodor Jacotă (n. Drăgușeni), prozatori – poeți – epigramiști, creatori de artă literară pentru cei „care știu carte”. Le cunosc opera amândurora! Ambii fac cinste ținuturilor botoșănene, cu onoare ocupând un loc în volumul „**Scriitori și publiciști botoșăneni. Dicționar biobibliografic. Ed.def.**”, Silvia Lazarovici, Ed. Agata-2022.

În cartea de față, „**La o ceașcă de bîrfă**”, Agata – 2024, Traian Calancia ne introduce la o colecție nouă de scrieri scurte, **Proză** (prima secțiune), **Versuri și Vorbe cu tâlc** (a treia secțiune). Autorul a ales să scrie proză scurtă de satiră și umor în loc de alte forme literare, cum ar fi romanele. Motivația, explicată prin cuvântul de început, are în vedere numirea povestirilor sale „proză scurtă de satiră și umor” (genul literar) pentru a evita discuțiile (criticilor) despre clasificarea lor ca schițe, nuvele, pamflete sau scheciuri. Subiectele povestirilor sunt inspirate din viața de zi cu zi, pe care autorul le „cosmetizează” și le „condimentează” pentru a le face mai plăcute și mai realiste. Cartea este un **amestec de stiluri**, fiind incluse și versuri, vorbe cu tâlc și snoave. E o „salată asortată”, similară cu diversele ingrediente din gastronomie! Totul este presărat cu umor și autoironie, autorul făcând glume despre preferințele cititorilor și justificarea propriei sale decizii de a nu scrie un roman, pentru

că proza scurtă este mai accesibilă și mai potrivită pentru cititorii care nu au mult timp la dispoziție.

Conținutul cărții reflectă o abordare relaxată și plină de umor cu accent pe accesibilitate și plăcerea lecturii. Scrisă cu har și dar de a provoca atracția plăcerii de-a o citi, Traian Calancia reușește să creeze, în primul rând, o imagine puternică a stării umane cu toate complicitățile și contradicțiile ei. După o lectură completă, dobândești, fără să vrei, o stare care te face să meditezi și să te întrebi despre propriile alegeri și trăiri. Descrierea nopții, cu ploii, și a întunericului îți creează o atmosferă melancolică și misterioasă; te cutremuri, simți frigul și disconfortul. Secvențele cu sentimente, ale protagoniștilor din povestiri, lacrimile, regretele și muștrările de conștiință sugerează povești de viață pline de griji, atitudini, alegeri și consecințe. Uneori, lumea cărții lui Traian Calancia se confruntă cu singurătatea și cu oboseala fizică și emoțională, unde relațiile cu femeile aduc, în prim-plan, vulnerabilitatea și frustrarea, când se simte incapacitatea de a se confrunța cu dilemele legate de sănătate și vârstă. O reflecție despre viață și destin din povești profunde și pline de introspecție: (...) *Oamenii pe lângă care trecea arătau obosiți și preocupați de ceva grav, cu mutrele încrâncenate, crispați și distanți, fără veselia și zâmbetul caracteristic omului de la munte care cică n-ar prea duce lipsă de nimic. (...). Frumoasa lor gărișoară construită în stil oriental era pleoștită și dărăpănată arătând ca după război. (...) La intrarea principală, așezați pe prag, câțiva țigani gălăgioși jucau zaruri certându-se penibil. (...) Doamne, unde era orașelul de altădată, unde erau oamenii de altădată, cine și ce anume putuse să declanșeze acest dezastru ecologic, pe care-l urmărise de la fereastra trenului, pe tot parcursul drumului, până acasă? (...) imagine dezolantă și zguduitoare a fostelor întreprinderi și fabrici. .... Ce se întâmplă Fane? Ce e cu lumea asta? Ce e cu mutrele astea blazate și oțetite? Unde e spiritul de echipă și mândria națională?...(...) Electoratul nostru e neinstruit și, deci, neorientat. (...) Acum nu avem primar.*

(...). (*Întoarcerea fiului risipitor*). Totuși, autorul nu lasă cititorul să se prăpădească, și înjghebează combinațiile dintre amuzant și umor, pentru că nu-i așa cum spunea și Radio Erevan: "Există soluții la toate" (*Există soluții*). Și, mai descoperim că și fantomele au problemele lor specifice (*Fantome*). Totul depinde și de diplomația indivizilor, a comunităților prin reprezentanții aleși, când minciunile bine plasate împacă dușmăniile de veacuri și rezolvă interese strategice de grup.

În povestirile Domniei sale se explorează atent complexitatea dintre adevăr și minciună, evidențiind că adevărul nu este întotdeauna cunoscut în totalitate. Aici, Traian Calancia subliniază mesajul că frica de a prezenta adevărul poate fi un factor important în această situație. În special, se referă la acele adevăruri care stau în spatele minciunii și care, dacă ar fi dezvăluite, ar putea schimba situații sau chiar destine. Cei care ascund adevărul sunt adesea cei puternici, cei cu bani, relații sau funcții. În contrast, cei care ar putea scoate adevărul la lumină sunt deseori subiecți mai puțin influenți, a căror existență este legată de cei care mint. Așadar, ni se prezintă un exemplu concret în care un funcționar, deși știe că are dreptate, alege să nu spună adevărul șefului său pentru a-și proteja poziția. Minciuna, în acest caz, este considerată utilă și chiar încurajată. (*Împăcarea*). Această analiză subliniază complexitatea relației dintre adevăr și minciună, precum și dilemele etice și pragmatice cu care ne confruntăm în comunicare și luarea deciziilor. În concluzie, dilema dintre adevăr și minciună este omniprezentă în viața noastră de zi cu zi, iar deciziile pe care le luăm în astfel de situații pot avea un impact semnificativ asupra noastră și a celor din jur.

Interesantă este povestea unde *Haimovici blănarul* a reușit să împace doi țărani înstăriți, Gheorghe și Arvinte, care se certau și se amenințau reciproc. Folosind tehnica minciunii sfruntate, Haimovici a creat o situație în care fiecare dintre ei

credea că celălalt își schimbase părerea și dorea să se împace. Astfel, cei doi dușmani au ajuns să se privească cu suspiciune, dar să fie deschiși să renunțe la conflict. Povestea subliniază abilitatea omului de a manipula situația și de a folosi minciuna pentru a obține un scop pozitiv, când conflictele pot fi rezolvate prin intermediul diplomației și al comunicării dibace.

În *Îngeri cu față umană* mesajul autorului este profund și plin de înțelepciune. Aici descoperim că, în viața de zi cu zi, găsim oameni care, fără să fie îngeri în sensul semanticii știute, au darul de a fi sprijinitori, ascultători și sfătuitori pentru cei din jur, care pot privi dincolo de cusururi și care îți păstrează secretele. Această situație are un impact pozitiv în viața altora și pot salva relații, oferă sfaturi și contribuie la bunăstarea altor oameni. A fi un om care promovează pacea, liniștea și înțelegerea este o calitate rară și valoroasă. Aceasta este concluzia autorului botoșănean, înzestrat cu o gândire clară, unde facerea de bine nu ar trebui să fie o afacere, ci o faptă naturală, făcută din inimă.

Conținutul cărții de față, în general, poate fi pus în contextul multor **situații din viața reală**, pe teme ca:

Politica și diplomația. Liderii politici și diplomații adesea navighează prin situații delicate, unde adevărul complet poate avea consecințe negative. Diplomația implică adesea abordarea subtilă a problemelor, menținerea relațiilor și evitarea conflictelor deschise, chiar dacă acest lucru înseamnă să nu spună întotdeauna adevărul în mod direct.

Carieră și afaceri. În mediul de afaceri, oamenii pot fi tentați să ascundă adevărul pentru a-și proteja poziția sau pentru a obține avantaje. De exemplu, un angajat ar putea să nu spună șefului că o anumită strategie nu funcționează, pentru a nu-și pune în pericol cariera.

În relațiile personale, oamenii pot alege să nu spună adevărul pentru a evita conflicte sau pentru a proteja sentimentele celorlalți. De exemplu, cineva ar putea să nu

spună partenerului că nu-i place o anumită trăsătură a personalității sale, pentru a menține armonia în relație.

Mass-media și manipularea informațiilor. Jurnaliștii și editorii pot alege să nu dezvăluie anumite informații pentru a menține o anumită imagine sau pentru a evita repercusiuni. Acest lucru poate afecta modul în care publicul percepe evenimentele și persoanele implicate.

Prin acest mod de abordare a realității, mai în toate cărțile Domniei sale, publicate până acum, Traian Calancia își cere drepturile de a fi respectat ca intelectual onest și priceput, cu har divin în ale scrisului literar! Un nerv al coloane culturale din Valea Bașeului! Așa îl știu pe Traian Calancia, alături de Gică Manole – Havârna, Teodor Jacotă - Drăgușeni, Gheorghe Burac - Vlăsinești, Georgică Manole – Hănești.

Ion Istrate
Botoșani, Aug. 2024

Cuvântul autorului

Ca să nu mă mai complic în explicații, care e schiță, care e nuvelă, care e pamflet și care e scheci, ca să nu-i mai dau satisfacție lui "Gică Contra," - prototipul de cârcotaș speculant - care și când nu e nimic de spus, el tot spune ceva pentru a-și etala inteligența și spiritul de observație, voi numi povestirile mele drept „proză scurtă de satiră și umor”. Subiectele abordate par sau chiar sunt cunoscute, pentru că sunt luate din viața cotidiană, autorul nefăcând altceva decât să le cosmetizeze și să le condimenteze pentru un produs finit cât mai plăcut și mai aproape de realitate. Pe de altă parte, am inclus printre povestiri și vorbe cu tâlc și snoave - să nu le numim aforisme, pentru că nu se prea încadrează în tiparele acestora. Un amalgam, veți spune voi. O salată asortată așa zice eu , ca să fiu în ton cu subiectele tratate și unde la fel ca în gastronomie, nu contează ce amesteci, contează produsul finit. Am vrut să scriu și un roman, dar m-am oprit, și eu, și m-au oprit și cei din jurul meu.

- Lasă-l încolo de roman. Cine mai are răbdare acum să citească o carte întreagă fără să-ți poți selecta lectura? Ca să înțelegi, un roman trebuie citit tot, pe când la proza scurtă îți alegi ceva care să nu-ți ocupe mult timp, care să te destindă, să te relaxeze și care să te facă să uiți de farmacii, de prețuri, de boli, de soacră, de taxe și de manipulare. Un roman, oricât de bun ar fi și-l citesc, 2-3 prieteni și poate membrii familiei (și nici aceia, toți).

Bine, nu-i chiar așa! Asta e o glumă, e o părere și „Adevărul nu-i întotdeauna același lucru cu propria-ți părere !”.

Și acestea fiind spuse, vă doresc lectură plăcută !

Proză

AGENTUL DE CIRCULAȚIE

Serviciu greu... fără nici o satisfacție, fără nici un venit..., fără nici o... reclamație fondată. Încearcă să demonstrezi unui agent de circulație că nu are dreptate și ai să te convingi că el are întotdeauna dreptate... Asta era și deviza cpt. Ciolan unul din adjuncții șefului circulației din județul Neagra, cel mai temut, cel mai neîndurător și mai absurd dintre toți polițiștii din toată lumea. Toate instruirile pe linie de circulație erau patronate de el, șefii îl știau, dar îl lăsau în pace, căci era musai să aibă îndeplinit planul la amenzi pe Inspectorat și el era salvarea tuturor. Avea și niste reguli, pe care le știa toată lumea:

- 1.Agentul de circulație are întotdeauna dreptate.
- 2.Fără pile, fără telefoane, fără intervenții.
- 3.Amenda asigurată: pe timp de zi, invoci depășirea de viteză legală, iar pe timp de noapte neschimbarea fazei mari a luminii, la întâlnirea cu altă mașină.
4. Cei răi de gură, cei recalitranti, să fie invitați la sediu, iar omul, ca să nu mai piardă timpul, plătește orice amendă.

5. Oricine reclamă un agent de circulație, îi face practic un serviciu, demonstrând șefilor că acesta nu și-a făcut decât datoria și nu s-a lăsat mituit.

6. Dacă un șef „mare” intervine pentru cineva, e foarte bine, căci îți rămâne dator cu un contraserviciu etc.

Cpt. Ciolan era un om micuț de statură, mai degrabă pipiriu, negricios, nu prea vorbăreț, puțin sociabil, pus mereu pe ceartă și, pentru faptul că i-se cam dăduse mâna liberă pe linie de serviciu, credea că i-se cuvine totul și că nimeni nu mai e ca el.

...

Șeful de post din comuna Carabuleauca, plut. major Ciupeală, își răsuci mustețile mulțumit. În ultimii ani, își rotunjise substanțial salariul ieșind seară de seară la circulație. A fost mai greu până s-au învățat șoferii cu el, apoi fiecare știind lecția, cotizau de mai mare dragul, căci cele 6 reguli repetate mereu la instruirile de la județ cu cpt. Ciolan, își făceau efectul, rar să treacă cineva prin comună și să nu ia „amendă. „Și cum alt drum, care să ducă la oraș nu exista, vrei nu vrei, musai să treci prin Carabuleauca. În seara aceasta însă nu avea chef de circulație, aranjase cu soția ajutorului său s-o facă „lată”. De obicei, în zilele fără trafic, în nopțile geroase de iarnă, în cele ploioase când nu prea se circula sau când avea chef de mândre, îl înlocuia sergentul Țăcălie, un malac rătăcit Dumnezeu știe cum prin poliție, pe care nu avea curajul să-l trimită niciodată la județ, să nu-l facă de râs. Tot ce știa Țăcălie pe linie de circulație, erau regulile de bază învățate de la șef și un talent diabolic de-a scoate din minți pe oricine cu întrebări și deducții tâmpești. Îl chemă așadar pe Țăcălie, și îl instrui scurt:

- Ascultă bă Țăcă...! Cine e ăl mai „gigea” dintre ajutorii din județ?

- Eu, să trăiți! răcni namila, luând poziția de drepți.

- Apăi dacă-i așa, disară intri la circulație și arată-le, la toți, de ce ești în stare, dar nu cumva, Doamne ferește, să părăsești postul, că te dau afară și te trezești la coada săpii.

Ai grijă, fii vigilent, mai adăugă șeful de post, știind, sigur, că Țăcălie habar nu are ce-i aia, să fii vigilent.

...

Căpitanul Ciolan stătea răstignit în fotoliu, îmbrăcat într-un trening uzat, dar comod, singur acasă, deconectat, după o zi de lucru aglomerată, și savura o țuică de prună trasă de două ori, rămasă pe fundul unei sticle. Soneria de la intrare cu zgomotul ei strident, îl trezi din reverie. Se gândi pentru moment să nu deschidă, căci se înserase ușor, lumina nu era aprinsă și nu putea nimeni bănuși dacă e sau nu acasă.

Dar, cum soneria suna insistent, se duse leneș către ușă și deschise. Era cumnatul său cu familia care, neștiind că e singur acasă, venise în vizită. Ce era să facă? Îi invită înăuntru, se scuză că nu e pregătit de musafiri, le porni televizorul și luând în grabă o sacoșă, coborî la parterul blocului unde era un bufet, cu gând să cumpere vreo câteva sticle cu bere. Coborî grăbit cele cinci etaje, dar, când ajunse jos, bufetul era deja închis. Unde să se ducă? Până la alt bufet era departe și el nu-și luase cheile de la mașină. Să urce iar, era dezastru.... văzu mașina cumnatului parcată în apropiere și știind ce „jaf” are acesta, îi deschise portiera prin câteva

zgâlțaituri și, fiind „specialist” (că doar lucra la circulație) o porni cu dibăcie și... la drum. Făcu colțul spre periferie, dar avu ghinion până ajunse la marginea orașului. Ca un făcut, ori găsea închis, ori era bere numai la halbă. Atunci, ca să nu ocolească spre centru, și să-l vadă careva în așa ținută și cu așa mașină, socoti că era mai lesne să tragă o fugă până la Carabuleauca, unde sigur era și deschis, era și bere la sticlă și avea și șansa să nu-l coste nimic, dacă era Ciupeală ieșit la circulație. În câteva minute, trase grăbit în fața crășmei sătești și din obișnuință izbi portiera la coborâre, fără să-și dea seama că nu are cheie. Abia după ce cumpără câteva sticle de bere, venind spre mașină, își dădu seama de gafă. Ce era să facă? Se uită chiorăș roată împrejur, și când crezu că nimeni nu are grija lui, zgâlțâi portiera după cum știa, dar drăcia dracului, portiera nu mai voia să se deschidă. Și cum atunci, când crezi, că nu te vede nimeni, abia atunci sigur te vede cineva. Țăcălie care conștiincios căuta un delicvent, îl zări exact, când nu trebuia, și se îndreptă triumfător spre el.

- Ce faci tăticu? Ți s-a blocat ușa, ai? De ce n-ai bă grijă de chei, și-mi încurci mie aici circulația? Ia dă mata boletinu' să te miruim cu una scurtă.

Cpt. Ciolan privi urât la namila de lângă el, se gândi la ceva și mai urât, își înghiți înjurătura, cu care voia să-l cadorisească, dându-și seama că nu-l cunoaște și amintindu-și de glumele pe care le făceau colegii cu privire la un oarecare sergent din com. Carabuleauca, nou în poliție și atoatenesțiutor, văzu negru înaintea ochilor.

- Nu am buletinul la mine, și nu încurc nici un fel de circulație, se răsti scurt, cpt.

- Hopa, avem și gura mare. Regula numărul 1: Agentul de circulație, are întotdeauna dreptate. Asta s-o știi de la mine, nenicule. Ia povestește matale, în două cuvinte, ce hram porți.

- Vreau să vorbesc urgent cu șeful de post. Adu-l imediat aici! aproape că strigă căpitanul sufocat de ciudă și de ridicolul situației.

- Bă, tu ești bătă rău în materie de circulație. Regula nr 2. spune clar: Fără pile, fără telefoane, fără intervenții. Nu-l deranjez eu pe Dom 'șef pentru un cioroi ca tine.

Când mai auzi că-l face și cioară, cpt. Ciolan, își duse instinctiv mâna la pistol. Nimeni nu-și permisesese să-l jignească în halul ăsta de când lucra el în Politie. O să-l desființeze pe nemernicul ăsta tâmpit, care folosește regulile, concepute de el, drept paravan pentru prostie și incompetență. Dar cum naiba să-i spună cine este? Fără acte, fără grade, fără chei la mașină... Doamne oare ce o să iasă? Într-un moment de furie trase cu putere de portieră, care cedă în cele din urmă deschizând-se dar, rămase cu mânerul în mână. Vru pur și simplu să demareze în trombă de lângă nebun, dar... cum să pornească mașina? Țăcălie surprins, îl înșfăcă de piept, îl pocni sec, îl ridică puțin în sus și-i strecură printre dinți:

- Ascultă bă pungașule! Tu cu mine să n-o faci pe nebunu', că-ți aplic regula numărul 4, care spune clar: Cei răi de gură, cei recalcitranți, să fie invitați la sediu... și acolo, altfel stăm de vorbă. Dacă tot ai deschis mașina, ia dă tu cheile, permisul și celelalte acte să ne uităm nițel prin ele.

- Păi... le-am... uitat... acasă, băgui căpitanul.

- Cee? zbieră, sergentul. Bă, tu mă crezi tâmpit. Cine dracu pleacă cu mașina fără să ia cheile cu el? Tu, ai furat mașina, tăticu, și o să mergem frumușel la sediu, să-ți punem cătușele, că, după câte văd eu, s-ar putea să fii și evadat de la „ mititică”, și mai puți și a băutură scârnăvie. Acesta-i caz penal, curat.

Ciolan, îngălbeni de ciudă și de neputință. Se uită întrebător la lumea, care se adunase, și, pe lângă faptul că nu-l recunoștea nimeni, oamenii mai și comentau la adresa sa:

- Vedeai tu pe dracu, nasolule, dacă te prindea unu Ciolan de la județ. Cu dom' sergent, scapi numai c-o chelfăneală țapănă, și o amendă grasă. Că el e om bun...

Căpitanul Ciolan, spaima circulației rutiere, simți că-i fuge pământul de sub picioare. Se pișcă puternic să vadă dacă nu visează. Ce naiba se-ntâmpla? Se răsti la toți:

- Nu plec nicăieri! Să vină imediat șeful de post. Am să te reclam sergent, și am să te dau afară din poliție. Ai să vezi tu cine sunt eu... Și voi, ce stați și căscați gura? Chemați imediat, șeful de post, și eliberați strada.

- Io te bre, baragladina mai face și ordine chițăi un bețiv și ca din senin, o roșie putredă ateriză în capul căpitanului, cam în același timp cu palma grea a sergentului care-l reduce la tăcere.

- Tacă-ți fleanca, cioară, și învață și regula numărul 5 care spune clar că orice reclamație la adresa unui agent de circulație, îi aduce un serviciu. Ce s-ar mai bucura Dom' căpitan Ciolan de la noi de la județ, să vadă cum îmi fac eu treaba....

În timp ce lumea se alerta în jur, comentând fiecare, după cum îl ducea capul, omul de serviciu de la

Primărie își făcu loc cu greu până lângă sergent și-i comunică pe nerăsuflăte:

- Dom' sergent, 'trăiți. Ne au comunicat de la județ, de la Poliție că la dv-stră nu răspunde nimeni, că din oraș, din fața blocului lu' dom' căpitan Ciolan, s-a furat o mașină, și că să fiți pe fază...

Să fie pe fază? Țăcălie simți că a venit timpul unei avansări rapide. El prinsese deja infractorul...

- Bade Costache, du-te și sună urgent la județ, că în 20 minute, mă prezint la Inspectorat cu mașina furată și cu hoțul legat fedeleș. Cred că ar fi timpul să mă cunoască și pe mine cei de la județ și mai ales dom' căpitan Ciolan care este un exemplu demn de urmat în materie de circulație...

...

Pe drumul dintre Neagra și Carabuleauca, un agent de circulație, mic negricios și afurisit, „săltat” la gradul de sergent, printr-un ordin special al ministrului de interne, și ca urmare a hotărârii Tribunalului Militar, și căruia lumea îi zicea nu știu de ce, „căpitanul”, își aștepta înfrigurat șeful de la județ, pe un oarecare..., Țăcălie...

ANII ÎȘI CER DREPTUL

E noapte, e târziu. Afară plouă cernit, e frig și întuneric. E frig și în casă, e frig și în suflet. Stau pe marginea patului crispat și într-o poziție incomodă, dar nu încerc să mă mișc. Ochii încearcă să străpungă întunericul din cameră, să deslușească lucruri și umbre, dar nici vederea nu mai e cea de altă dată, acum vezi

umbre mișcătoare, vezi fantome, vezi luciri și sclipiri suspecte. Lacrimi mari izvorăsc tăcute din gene fără să le poți opri, fără să aibă o cauză definită. Sunt obosit, dar nu pot dormi, sunt frământat de gânduri și de probleme. Îmi trec prin minte crâmpieie din viață sau persoane uitate întâmplări plăcute sau neplăcute, mă încercă regrete și muștrări de conștiință, îmi amintesc de excesele de orice fel, de neglijarea regulilor elementare de conduită preventivă, ceea ce a dus la starea actuală de uzură și deteriorare a sănătății. E prea târziu pentru reproșuri, e prea târziu pentru regrete. Culegi ce-ai semănat și suporti consecințele vieții dezordonate, a orgoliilor prostești și a ignoranței cognitive. Viața nu iartă, dar ai învățat asta prea târziu și nici acum nu te-ai învățat minte îndestul, neglijând în continuare măsuri de remediere absolut necesare și amânând controale medicale și tratamente care ar mai putea încă repara ceva.

Deodată mi s-a făcut foame. O foame parșivă de care nu am scăpat toată viața. Am pierdut multe în viață, des și repetat, dar pofta de mâncare, niciodată – consecințele unei practici greșite a mamelor față de copii : „papă, mamă, să crești mare”, „papă tot că acolo e puterea”, „nu lăsa în farfurie că se supără Doamne Doamne”. Mă duc la frigider și îl deschid. E plin cu mâncare, mai multă decât trebuie, mai multă decât aș putea eu mânca, dar cui să mai reproșez, dacă eu am gătit, eu l-am burdușit cu de toate. Lacrimile îmi curg în continuare.

Mănânc și plâng de ciudă că nu mă pot abține, că nu mă satur niciodată. Știu că îmi face rău, știu că nu am

voie anumite alimente și totuși ignor totul zicând că doar azi o mai comit și că de mâine intru la regim.

Sunt dezolat, deziluzionat de ce am făcut, de acum nici atât nu o să pot dormi. Mă simt mai singur ca niciodată, plictisit de boli și tratamente fără rezultate notabile, înconștient că nu trebuie să cedez în lupta pentru sănătate, sunt sătul de toate nimicniciile omenești, de reacția celor apropiați în ceea ce mă privește, mi se pare că toți au ceva cu mine, că sunt inutil și în plus în viața lor, că nu mai fac față greutăților, m-am săturat să lupt, îmi lipsește o motivație.

Copiii, nepoții? Îi iubesc nespun, poate puțin și ei pe mine. Ei trăiesc într-o altă lume, au lumea lor, au viața lor, nu se pot transpune în situația mea și bine fac. Nu am ce să le reproșez, poate mai mult, ei mie. Singurul lucru pe care pot să-l fac pentru ei este să încerc din toate puterile să nu le fiu o povară.

Despre relația cu o femeie nici nu poate fi vorba. Femeile au niște așteptări de la un bărbat. Dacă le dezamăgești, se consideră neglijate și trădate. Ce să-i spui acum femeii? Că nu o poți iubi fizic? Nu te va crede. Ce să-i spui? „- Draga mea dacă aș fi mai tânăr te-aș duce în dormitor și te-aș iubi gospodărește. Dar la anii mei, nici nu încap discuție”. Ce să-i explici? Că Dumnezeu a pedepsit bărbatul ca la bătrânețe să nu mai fie bărbat? Nu te-ar crede. Te-ar îndemna ca totuși să încerci. Și tu ce să-i spui, că singurul lucru care ți-a mai rămas este să te faci de caraghios? Să-i explici că încercarea cu o pilulă ajutătoare, te-ar putea ucide? Nu i-ar păsa, te-ar îndemna să încerci. Dacă ești prost, încerci și ... te cureți. Dacă ești deștept, eviți să ajungi la situații din astea, dar rezultatul e sigur 100% - ai distrus relația

iremediabil - pentru că nici o relație dintre un bărbat și o femeie nu rezistă fără sex. Oooo, s-ar putea să nu o distrugi dacă femeia găsește și alte interese în afară de sex. Da, puteți rămâne și doar buni prieteni, să vă întâlniți la o discuție la cafea sau la un ceai - lucru puțin probabil, pentru că, în general, femeile nu înțeleg ce e aia dragoste platonică. De ce te plângi, bărbate? Când erai tânăr și umblai din floare în floare, nu te-ai plâns la nimeni. Ți se părea normal. Știu, ai să zici că n-ai forțat lucrurile niciodată, că nu s-a plâns nici o femeie de tine, că ai fost discret și respectuos. Așa o fi fost, acum... trăiește doar din amintiri. Ce vrei, anii își cer dreptul.

Complicată mai e și viața asta - noroc că e scurtă!

CONFUZIA

Grigore era căsătorit de vreo cinci ani, se înțelegea binișor cu nevasta, atât timp cât nu-și băga coada, scorpia de soacră-sa. Avea asta un talent, parcă simțea, când treburile mergeau bine în casă, apăsarea ei și totul se dădea peste cap - începeau reproșurile, observațiile, certurile și după ce aprindea totul în casă și stârnea toți bărzăunii, pleca. Stătea o săptămână sau chiar două, până-și ducea planul la îndeplinire și apoi spăla putina. Grigore a încercat să-și convingă nevasta că mă-sa agită spiritele aiurea, că provoacă deranj și hui, dar Dora nu se lăsa convinsă nicicum - de, era mama ei !

De ceva vreme, Grigore a prins un vicleșug. Ca să evite discuțiile și certurile zilnice cu soacra, cum venea asta la ei, el căuta sămânță de ceartă și după o ceartă bună, soacra orgolioasă și țâfnoasă, nu mai vorbea deloc

cu dânsul făcând-o pe supărata. Numai așa avea Grigore o țară de liniște - nu de tot, că mai rămâneau discuțiile cu nevasta. Grigore o iubea pe Dora și evita pe cât posibil certurile cu dânsa. Când se încingeau spiritele, pleca la cârciumă, unde se aghezmuia bine și spre ziuă, revenea acasă, făcea o partidă de amor cu ea și totul intra în normal - împăciuitorul își făcea datoria.

Într-o seară, când toate erau bune și frumoase, numai ce apare scorpia de soacră, pusă rău pe hartă. Nimic nu era bine, nimic nu-i convenea, îl pleaftură pe Grigore, o influența pe Dora, de-a întors, ca de obicei, totul cu susul în jos. Șmecherul de Grigore însă își învățase lecția și s-a pus în gură cu soacra, până ce aceasta a răbufnit.

- Gata, proclete, să nu-ți mai aud gura. Cu mine nu mai ai ce grăi de azi înainte!

Asta a și vrut Grigore. Făcând-o pe supăratul, ieși valvârtej din casă în direcția crâșmă. Acolo, uita Grigore, de toate. Cu un rom în față și o bere, stătea la taclale până spre miezul nopții și apoi când găsea el de cuviință că s-au culcat certărețele, se înființa și el la dormitorul conjugal. În seara aceea Grigore chiar era necăjit și a cam întrecut măsura, așa că porni grăbit către casă. În casă era liniște, semn că certărețele erau în lumea viselor. Urcă tiptil la ei în dormitorul de la etaj și se strecură încet în așternut. Conform obiceiului, a pus împăciuitorul la treabă și după ce mai repetă procedura încă o dată, coborî obosit la bucătărie să mai lingă o bere rece de la frigider să se dreagă.

Când intră în bucătărie, însă stupoare

- Dora trebăluia la un tort.

- Dar ce-i cu tine aici? Întrebă el foarte surprins și se trezi brusc din beție.

- Ce să fie? Nu-i mâine ziua ta? Ești tu răuț, dar tot meriți un tort de ziua ta! Nu m-am culcat până nu vii tu, abia aștept să ne împăcăm!

-... și-atunci sus în dormitorul nostru, cine e ?

- Mama, a vrut să se culce acolo, cică ar fi mai răcoare... Grigoreee... doar nu te-ai băgat în pat peste mama cum ai obiceiul?... Nenorocituleeee... ce-ai făcut?

- De unde naiba să știi eu că nu ești tu? Când s-a mai culcat scorpia în patul nostru ? Eram amețit de băutură nici nu mi-am dat seama...

Dora cu mâinile de cap, sărea în sus ca apucată și țipa încontinuu. Între timp auzind scandal, soacra cobora alene pe scară. Dora o luă în primire și pe ea cu țipete și sudălmii.

- Femeie proastă, ce ești, tu nu ți-ai dat seama la ce faci?? Hai, să zicem că el era beat, dar tu n-ai putut să-i spui cine ești?

- Inga că nu ! Tu știi doar că noi suntem sfădiți și că eu nu grăiesc cu dânsu'!

- Cuuuuum poți ierta așa cevaaaa...?

- Apăi draga mamei, pentru ce mi-o făcut amu ia, am să-l iert, dar pentru vorbele pe care ni le-o zăs asară, nu-l pot ierta !

DISPENSA

În biroul președintelui de CAP, doi bărbați tăcuți, sătui de toate, după cum îi arătau fețele, tocmai se pregăteau să plece undeva la un iaz, să le mai treacă de urât.

- Bă, Tase, ce fel de președinte ești tu, dacă nu ești în stare să ai o mașină mică la dispoziție?

- Lăsați tovarășe primar, că se rezolvă anul acesta. Făceam eu multe, dacă nu aveam în coaste junghiul ăsta de contabil șef, cu legalitatea lui.

- Dă-l afară. Demite-l !

- Ușor de zis. Ce motive am? Că respectă legea? Că face economii? Din câte controale am avut până acum, nimeni nu a găsit nimic compromițător. Și apoi, eu fiind președinte, am ieșit și eu bine alături de el, de ce să mint. La județ, la toate ședințele, primesc numai laude.

- Dă-l bă, dracului. Îți trebuie ție laude de la județ? Să ai masa plină și teșchereaua doldora, asta e important. Ce, tu crezi că la viitoarele alegeri mai pupi funcția?

- D-apoi nu stai mai bine ca mine.

- Ba stau, Tase, că la mine în primărie contabilii nici nu suflă. Ce lege, bă? Acolo eu sunt legea, eu decid, eu demit. Clar?

- Clar, nene Tilică, da, ce te faci de un control mai acătării?

- Fiecare om are prețul lui, Tase, și apoi nu uita cine mă susține pe mine. Altă legislatură nu mai prind nici eu, așa că acuma sunt, acuma fac. Important e să ai tupeu, Tase. Când intri la serviciu, îți compui o mutră severă și preocupată, o privire de vampir și răcnești de la ușă: „Ce-i porcăria și dezordinea asta? Ce, bă, sunteți de capul vostru? Vă demit pe toți și aduc oameni competenți în primărie.”

- Bine, nea Tilică, dar matale ai oameni foarte buni.

- Sunt, bă, da trebuie ținuți din scurt, trebuie terorizați, înfricoșați, măcinați psihic, să știe cine e stăpânul.

- Și merge?

- Merge, bă! De când mă știu, așa am făcut oriunde am lucrat și întotdeauna mi-a mers. Oamenii sunt prostuți tare, mă Tase. De frică să nu-i dai afară, sunt în stare de cele mai mari prostii de pe fața pământului. Cu cât ai mai puțină dreptate, cu atât trebuie să te bulbuci mai tare. Mai e și o chestie tactică, să-ți alegi trei patru oameni ai tăi, care să știe tot, să vadă tot, să fure în locul tău, să răspundă penal în locul tău.

- E greu de găsit oameni buni.

- Oameni buni? Nici vorbă, mă. Lichele, asta îți trebuie, nu oameni cinstiți. Câteva lichele alese pe sprânceană (că ai slavă Domnului de unde alege), te salvează de multe belele, și-ți dă posibilitatea să trăiești boierește.

- Și dacă... li se înfundă, ce te faci? Nu trebuie să-ți pui obrazul?

- Fii serios, Tase. Cui îi pasă de o lichea? Altul la rând, și completezi echipa. Din când în când, chiar trebuie, să cadă câte unul, ca să vadă lumea că tu respecti legea.

- Ești mare, nea Tilică. Cine se pune cu matale?

- Păi, numa' încearcă și ți-ai găsit, nașu. Eu, fac tot ce vreau, Tase. Auzi? Ia să-mi dai tu mie un lot ajutor de vreo zece ha, aici în marginea satului.

- Bine dar, e ilegal...

- Fugi bă, naibii. Crezi că dacă era legal îți mai ceream eu ție? Îmi luam singur. Uiți că ți-am încadrat o pe fii-ta la primărie, tot... ilegal?

- Și cu cine să lucrezi matale zece ha, nea Tilică?

- Bine bă prostule, dar pentru ce crezi tu că am angajat eu atâția oameni la sectorul de gospodărire? Bă, cine dracu te-a pus pe tine președinte?

Tase nu mai apucă să-i răspundă, pentru că în birou intră paznicul de la poartă care îi informă, că un tânăr foarte spilcuit, cu diplomat, vrea să vorbească cu tov. președinte.

- Spune-i să aștepte, că e ocupat cu primarul - zise Tilică.

- Nea Tilică, lasă-l bre să intre, că nu știi cine dracu ar mai putea fi. Te deranjează, dacă rămâi și matale?

- Bine, mă, zi-i să intre.

În încăpere își făcu apariția un tinerel înțepat, pus la patru ace, cu un diplomat „supt”, probabil gol, purtat așa, „de parapon”.

- Să trăiți! Mă numesc Țuțu Harbuz și îl caut pe tovarășul președinte al CAP-ului.

- În ce problemă, mă rog?

- Știți, aș dori o dispensă.

Cuvântul dispensă, căzu ca un bolovan în capul celor doi.

- O, ce?

- O dispensă.

Președintele și primarul se uitară unul la altul contrariați. Ce mama dracului putea să însemne dispensa asta? Cu ce se mănâncă? Să zică că n-are? Dar dacă e trimis de cineva de „sus” că să-i încerce, să vadă cum stau cu aprovizionarea? Primarul își aprinse o țigară și se întoarse cu spatele la interlocutor. Președintele, asfixiat de inconștiență, riscă să întrebe?

- Ați venit cu mașina?

- Nu, cu autobuzul.

Răspunsul tânărului îl lămuri cel puțin, că tâmpenia aia de cuvânt, nu era ceva greu ce trebuia transportat cu mașina.

- Să vă explic pentru ce îmi trebuie, îndrăzni tânărul.

- Treaba dumitale la ce-ți trebuie, sări oțărât primarul, dacă e legal, noi respectăm legea..., o să chemăm magazionerul să vedem... și dacă este....

- Păi... nu prea... e, bâigui tânărul încurcat.

Președintele se ofuscă pe loc. De unde știe asta, că nu e? Ce, nu e? Nu e legal, sau nu e dis... dis... naiba s-o ia, la magazie? Se uită întrebător la primar, dar asta continua să stea cu spatele, așa încât nu-ți puteai da seama dacă știe sau nu, despre ce e vorba. Luă o hotărâre de moment.

- Nu te superi, drăguță, dacă aștepți cinci minute? Avem o situație urgentă de rezolvat și te chemăm imediat. Lasă că rezolvăm noi cu dispepsia aia.

- Dispensă, îl corectă tânărul.

- Mă rog, zi-i cum vrei, e ca și a dumitale. Numai bani să ai, și noi să avem...

- Mulțumesc mult, se învioră tânărul... mi-a spus unchiul să vin cu bani că se rezolvă. Aștept afară.

- Bă nea Tilică, ce-a dat peste noi? Care unchi, care bani? Ce-i aia bre, o dispensă?

Primarul îl privi chiorâș fiindu-i rușine să recunoască că nu știe. Blufă, ca de obicei.

- Halal, președinte! Habar n-ai ce ai și ce n-ai în unitate. Uite, că nu-ți spun. Ia registrul de intrări ieșiri de la contabilitate și caută.

- E încuiat la contabilul șef, și ăsta după cum știi, e dus naibii în concediu. Hai bă tov. primar nu mă mai fierbe, că plesnesc. Zi, mă, dacă știi!

- Ești un prost, Tase. Cred c-ar trebui să te demit.

- Demiți tu pe mă-ta, Tilică! Unde te trezești tu mă, în sector? Eu, am insistat la județeană să te pună primar, eu, te dau jos. Hai, sictir!

- Ho, mă că am glumit, fir-ai a dracului.

Primarul își stinse tacticos țigara și privindu-l în ochi, îl sfătui.

- Pune mâna pe telefon și sună-l pe directorul școlii de-l întreabă, că ne facem de râs amândoi. Știu ce înseamnă, dar nu pot să-ți explic.

Potolit, Tase formă centrala și ceru să i se dea locuința directorului. Acesta răspunse morocănos că a fost trezit așa de dimineață într-o zi de concediu.

- Ce s-a întâmplat, tov. președinte?

- Păi, ce să se întâmple, am găsit în ziar cuvântul dispensă și nu-mi e prea clar ce înseamnă, minți președintele. Vrei să mă lămurești?

- Dispensă? Poate să însemne mai multe lucruri. Depinde de context. În general, dispensa este un act care permite unui individ să evite aplicarea unei legi. Dar, după cum îți spuneam, depinde de context. Altceva?

- Altceva, nimic, bâigui președintele șocat de cel de-al doilea cuvânt, context. Luai-ar naiba de intelectuali cu limbajul lor fistichiu. Altă dandana. Oare tânărul de-afară, avea context la el? Și oare ce fel de act are el în instituție care-ți permite să încalci legea? Ce prostie, să ai un asemenea act și să nu știi. Dacă ar fi știut până acum, se îmbogățea...

- Care-i treaba? întrebă nerăbdător, primarele.

- E... groasă. Depinde de context.
- Cine?
- Actul.
- Care act?
- Dispensa.
- Fii bre mai lămurit. Zi, ce a zis boșorogul ăla.
- Păi, a zis că dispensa aia e un act care-ți dă voie să încalci legea, dar că depinzi de context.
- Auzi, drăcia dracului, și tu ai un asemenea act?
- Nu știu, nea Tilică. Cred că am, dacă a venit ăsta să-l ceară. Dar context, sigur nu am. Poate are el mai mult și ne dă la schimb.
- Fugi bă d-aici. Lasă că-ți fac eu rost de context. Plec la București și tot găsesc. Ia să vedem cum stăm cu actu' ăla. Ia chemă-l bă Tase pe țângău și lasă-l pe mâna mea.
- Președintele deschise ușa și-l invită pe tânăr înăuntru, oferindu-i un scaun.
- Cum ziceai că te cheamă? - îl luă în primire primarul.
- Țuțu Harbuz.
- Și... unchiul?
- Care unchi?
- Ăla care a zis de bani...
- Aa! Unchiul Gore, de la abator. El m-a învățat că dacă nu merge așa... să vă ofer bani, și dacă nu vreți nici cu bani, să-mi pun în valoare talentul, într-un context oarecare.
- Aha! Ai și context?
- Ce să am?
- Context, ai auzit bine.

- Nu vă înțeleg. De altfel nici nu am apucat să vă explic despre ce-i vorba. Știți, eu...

- Știm. Vrei un act cu care să încalci toate legile. Noi avem actul, dumitale ai contextul. Ne dai banii, că la bani nu renunțăm, ne mai dai și nouă niște context, și cam asta e afacerea. Vezi c-am înțeles? Ia spune acu care e actu' cu pricina.

Derutat, și amețit de combinația de idei și cuvinte a primarului, tânărul rămase gânditor. Motiv pentru primar, să-l ia tare.

- Nu vrei? Atunci poate vrei să chem șeful de post, să te aresteze pentru încercare de dare de mită și încălcare grosolană a legislației țării?

Tânărul nostru, care numai prost nu era, se dumiri greu că netoții din fața lui nu știau ce vor, ori sunt beți, ori proști. Amenințat cu poliția, se ciupi să se convingă că nu visează, apoi simțind durerea, izbucni și el?

- Ce act, ce context, ce mită, ce arestare? Chemați poliția. Și ce-o să-i spuneți? Ce v-am cerut? Stau aici de două ore și nu reușesc să vă spun la ce am venit, că mi-o luați tot timpul înainte. Cred că am să cer audiență la tovarășul prim, la județ.

- Stai mă băiatule, ce, tu nu mai știi de glumă? Tov. primar a glumit. Ia zi matale frumușel ce și cum, ca să ne duminim și noi. Te ascultăm.

Tânărul, se mai calmă, se reasează pe scaun și începu:

- Am terminat Școala profesională de la Cucuieta, profil zootehnie și am fost repartizat tehnician la dv. la CAP. Dar, eu n-aș vrea să lucrez la țară, m-aș duce la unchiu' meu la abator, la oraș. Acolo însă nu mă

angajează până nu aduc dispensă de la CAP sau să plătesc școlarizarea.

Se lăsă tăcere. Deci asta era. S-a lămurit cu unchiu', cu abatorul, cu banii. Mai rămânea de clarificat tâmpenia aia de dispensă și rahatul ăla de context. De cine era editat actul, la ce se referea și la ce ajuta? Președintele, încercă să continue el discuția.

- Și zici, că-ți trebuie dispensa.

- Așa ar fi cel mai simplu. Scap și eu de dv. și dv. de mine.

Tot nu era clar. Cum adică să scape de el? Ce făcuse, de voia să scape? Trebuia să fie prudent, vorba sergentului Tărtăcuța: „Organu, trebe să fie tot timpu vigilant”.

- Mă băiatule, tu ascunzi ceva. Ce e cu dispensa asta? Cu ce te ajută pe tine?

- Păi e simplu, tovarășe președinte. Dv. îmi scrieți negru pe alb, că nu aveți nevoie de tehnician veterinar, iar eu îmi iau tâlpășița și mă angajez la unchiu' la abator.

- Și nu-ți mai dau dispensă?

- Păi asta e dispensa. Dispensă sau negație.

Iarăși se făcu tăcere. În capetele pătrate ale celor doi maturi, începuseră să se facă lumină. Deci asta era chestia cu dispensa. Umilitor. Tinerelul ăsta își bătuse joc de ei.

Așa ceva, o fi înghițind el Tase, dar un primar care se respectă...

- Uite-te că nu-ți dăm dispensa. Comuna noastră are nevoie de tehnician veterinar. Așa să știi. Eu, ca primar, nu permit eliberarea unei dispense. Te duci acasă și te schimbi, apoi vii la lucru, la „hei rup” nu cu

diplomatul'... Și dacă nu faci treabă, eu cu mâna mea, te demit - mai răcni, primarul care nu uita niciodată în amenințările sale să folosească cuvântul a demite, ce i se părea lui interesant și șocant.

-Să vedem cum muncești și la toamnă când s-or coace harbujii, poate ți-om da și dispensă, mai adăugă primarul răutăcios, făcând aluzie la numele flăcăului.

- E bine și așa, că oricum când voi zice la toată lumea ce discută animalele între ele, mă veți ruga să plec.

- Hai, că doar nu ai vrea să te credem că înțelegi glasul animalelor. Gogomanie mai mare nici că am auzit. Bă țacă, tu ne iei de proști?

- Și dacă vă fac o probă? insistă tânărul. Mă adaptez repede la limbajul lor, în orice context ar fi.

Măi, drăcia dracului, gândiră babacii. Nu se mai termină ziua de azi? Cine dracu l-a mai adus și pe asta pe capul lor?. Și dacă... acolo la școală îi învață să se înțeleagă cu animalele? A, nu! Exclus. Dar dacă... Asta ar mai lipsi. Președintele, înspăimântat, voia să se convingă și să se lămurească și cu contextul. Zise șovăielnic:

- Dacă minți, te dau pe mâna poliției.

- Așa, să fie!

Coborâră tăcuți și neîncrezători în curte, trecând spre sectorul zootehnic, luând cu ei paznicul și doi cetățeni care trebăluiau la un hambar. Le tăiară calea un cârd de gobăi speriate de alaiul format. Tânărul nostru, șmecher, școlit bine de unchiul de la abator care le știa pe toate, se făcu că ascultă cotcodăceala găinilor și zise:

- Ia auzi ce zic gobăile, că nu au niciodată rație întregă la hrană, că boabele care trebuiau să ajungă la cotețe, ...

- Hai, lasă, îl opri președintele, bănuitor.

Trecând pe lângă o turmă de vite scoase la păscut, Țuțu se opri iar, se făcu că ascultă, și întrebă?

- Câți viței au fost trecuți pe mortalități și sacrificaiți? Câți au luat drumul județului la direcția agricolă? Cum, și la petreceri? Cum adică știe și primarul?

Primarul și președintele simțiră că leșină. Țsta era dracu gol. Unul ca ăsta le mai lipsea.

- Mai departe, mai departe, dar... mai încet, te rog...

Trecură și pe lângă grajdul cu scroafe de prăsilă. Tânărul nostru continuă să comenteze ca și cum ar fi vorbit cu porcii:

- Cum să nu se înregistreze toate fătările? Câți purcei a luat președintele? Cum a dat și la alții? Ia spune tu mangalițo...

- Nu, nu, nu. Gata ne-ai convins, abia mai putu îngâna președintele trăgându-l înapoi, de haină. Hai repede înapoi la birou să mai discutăm. Se întoarseră. Trecând pe lângă ocolul oilor, Țuțu le mai dădu un bobârnac.

- Cum să se taie mieii pentru pielicele? Câte căciuli, mamăăă? Și blănuri? Câți bani au pe CEC?

- Te rog, gata, ne-ai convins, săriră pe el președintele și primarul. Oameni buni, plecați la treburile voastre.

Când totul părea rezolvat, o capră scăpată parcă de la balamuc, trecu behăind pe lângă ei. Ca fulgerat, primarele se aruncă la Țuțu punându-i mâna la gură.

- Nuuuuu! Te rog...Nu mai spune nimic. Dacă nu-ți dă prostu' ăsta dispensă, îți dau eu de la primărie, iar pe el îl demit. Crede mă...în ziua aia...eram beat...

EXISTĂ SOLUȚII

Întâmplarea de mai jos am auzit-o povestită în tren, de un companion hâtru, care cică o citise și el pe undeva. Se zice că în Franța, o familie de bogăteni moștenise din bunici în străbunici, un castel medieval. Castelul, încă în stare bună, stătea impunător la o margine de oraș, având statut de monument arhitectonic și muzeu, însă nu aducea un venit sustenabil nici măcar pentru întreținerea lui. Proprietarii se săturaseră să plătească impozit pe el, așa încât se hotărâră să-l transforme contra cost, în locație de vacanță iubitorilor de istorie și nu numai. Începutul a fost promițător și eficient, dar pentru scurt timp, deoarece chiriașii ocazionali fugeau speriați, cică, de niște fantome care bântuiau castelul. S-au mai dus unii neîncredători, alții din curiozitate, alții din tembelism, dar apoi fugeau de rupeau pământul. Au tocmit ei niște vânători de fantome, au făcut slujbe cu sobor de preoți, au sfințit, au plătit și vrăjitoare, dar nu puteau scăpa de fantome nicicum. Cum, necum au rămas cu ditamai castelul pe cap fără nici o eficiență. Nu știau ce să mai facă. Un apropiat de-al lor i-a sfătuit, mai în glumă, mai în serios, să se adreseze cu întrebarea la Radio Erevan, cică ăia au soluții la toate.

-Radio Erevan ?

-Da, radio Erevan.

-Avem și noi o întrebare la o problemă la care nu am găsit nici o soluție.

-Există soluții la toate – spuneți despre ce e vorba.

-Avem un castel moștenire și este bântuit de fantome. Am încercat orice, nu a dat rezultat. Credeți că trebuie să-l dăruim?

-Aaa, nu ! Închiriați-l ȝiganilor români și scăpați sigur de fantome. Succes!

După 2 ani, aceeași proprietari ai castelului sună iarăși la Radio Erevan.

-Alo, Radio Erevan?

-Da, Radio Erevan.

-Știți, noi suntem cei din Franța, cu castelul bântuit de fantome.

-Și n-ați rezolvat problema?

-O, ba da, dar acum avem altă întrebare : Cum scăpăm de ȝiganii români?

-Sigur că există și aici o soluție. Trebuie să dăruim castelul.

FACEM NUNTĂ ?

Saveta era necăjită. Nu știa cum să procedeze într-o situație foarte complicată. Vremurile s-au schimbat, lumea nu mai era așa cum știa ea. Onoare, respect, bun-simț ? Aiurea! Au dispărut, s-au pierdut, s-au rătăcit, s-au corcit. Nesimțirea, indiferența, lenea, lipsa de respect, de credință și de omenie și-au făcut loc și definesc acum caracterele copiilor, tinerilor și adulților. Sărăcie a fost și înainte, hoție și prostie au fost

și înainte, dar nu așa ca acum... Trăiau greu, din pensia lui bărbat-su de douăzeci de milioane, dar el era bolnav de oftică și doctorii i-au spus că numai o operație îl mai poate salva, dar costa prea mult și trebuiau să facă economii „la sânge” să poată strânge suma necesară. Colac peste pupăză, mai venise și fii-sa din Italia cu un marțafoi jigărit, să stea pe capul lor. N-au vrut să mai lucreze în peninsulă, că e greu și se plătește prost. Stăteau toată ziua cu ochii în telefoane, mâncau și dormeau, de parcă erau în concediu. Ba acu, Dumnezeuule mare, le-a venit și o idee.

-Mami, m-am hotărât cu iubi, să facem și noi nuntă.

-Dragu' mamei, dar voi trăiți împreună de trei ani, ce nuntă vreți să mai faceți?

-Și ce, acum se poartă, e la modă așa ceva. Mai strângem și noi un ban, eu vreau să merg în Dubai, la Monaco, vreau să văd și eu lumea, ce naiba?

-Și cu ce să faceți voi nuntă, de unde bani?

-Păi noi nu avem, voi faceți nunta, nu părinții fac nunțile?

-Cu ce dragu' mamei, că noi abia ne descurcăm cu traiul de pe o lună pe alta, știi doar, că și voi stați tot aici.

-Faceți un împrumut în bancă, mai vindeți un ha de pământ și ...vă descurcați voi.

-Ce împrumut în bancă fato, că n-am făcut noi ca să-l operăm pe tată-tu de plămâni, că nu avem de unde plăti ratele. Care ha, că avem 1,5 ha de tot și ne hrănim de pe pământul acela, de unde crezi că ai grâu, porumb, cartofi, vin din cer?

-Eram sigură că ai să fii împotriva. Ai făcut o fată, mărit-o, că așa se cade.

-Se cade, dar eu am făcut o fată să mă ajute la treabă, să muncească alături de mine, nu să trăiască din pensiile noastre nenorocite. Duceți-vă la muncă, căutați-vă serviciu, câștigați bani și apoi veniți cu pretenții. Auzi la ea, să facem împrumut în bancă! Și cine plătește ratele, tot noi, nu? Iar voi cu banii de la nuntă în loc să achitați banca cum ar fi normal, vă duceți în Dubai, în Monaco și la dracu în praznic. Și dacă noi, bătrâni fiind, ne mai și îmbolnăvim, cu ce bani să ne tratăm? Iar dacă murim, voi de unde sunteți de prin Dubai nici nu ajungeți în trei zile la înmormântare. Și cine o să ne înmormânteze, străinii? Cu ce bani, de unde? Stați toată ziua cu nasul în telefoane și la seriale turcești pe TV și visați cai verzi pe pereți. La muncă fato sau plecați din casa mea! Destul! S-a umplut paharul. Mutați-vă cu chirie, plătiți curent, căldură, apucă-te de gătit, angajați-vă în câmpul muncii, strângeți bani și faceți-vă nuntă.

De ce n-ai învățat să obții o calificare, să te integrezi în muncă, să lucrezi 8-10 ore pe zi, pentru un amărât de salariu, să-ți prețuiești și să-ți drămluiești cu chibzuință banul, să faci tu împrumut în bancă, să vezi cum e? Auzi la ea... nuntă. Știi tu ce înseamnă o nuntă? E o cheltuială dublă, pentru că la toți cei care au fost la nunta ta, trebuie să te duci și tu la evenimentele lor. Și cine se duce? Voi, care flituiți banii prin Monaco? Nuuu, tot bătrânii rămân de corvoadă. O nuntă mică dacă am face înseamnă 40-50 de perechi, la care eu trebuie să mă duc la rândul meu. La 15 milioane cât se pune acum pe masă, asta înseamnă 750 de milioane pe care eu trebuie să le mai cheltui. Adică din pensia noastră de 20

milioane trebuie să dau la o nuntă, 15 milioane. Și dacă se nimeresc două nunți în aceeași lună? Nuu, dragul mamei -nunta , în ziua de azi e un lux pe care nu și-l poate permite oricine. Îți doresc să te căsătorești, să trăiești din câștigul tău, să ai copii – dar musai o fată- la care să-i faci tu nuntă – că eu ție, nu-ți fac !

FANTOME

La poarta cimitirului, punctul de intersecție a două fantome:

- Ieșim în seara asta?

- Sigur că ieșim, stai doar o clipă să iau ceva cu mine.

- De ce cari în spate piatra funerară?

-Dacă ne oprește vreo patrulă? Trebuie să am la mine un act de identitate!

*

Ieșit din moarte clinică, un bătrân are o viziune de afacere și dă sfoară prin țară, mai cu seamă în fața casei lui, cum că ar avea puteri de clarviziune și ghicit cu îngeri. Apare un copil în fața lui.

- Spune-mi și mi-e tataie, de ce nu mi-a adus Moș Crăciun cadoul pe care i l-am cerut?

-Te-a văzut îngerașul că nu ai fost cuminte și s-a dus la alții care meritau.

-Auleu, ramolit mai ești. Nu vezi că sunt fantomă? Moș Crăciun nu crede în fantome! Cum ar putea el să îmi aducă un cadou?

-Bă tu ești prost, că și eu ca și Moș Crăciun suntem tot fantome.

*

-Tată, tu crezi în fantome?

-Nu fiule, nu există așa ceva.

-Dar servitoarea spune că ele există.

-Atunci împachetează cât poți de repede, ne mutăm.

- De ce, tată?

- Noi nu avem servitoare.

*

Se întâlnesc două fantome. Se uită una la alta, se studiază reciproc, se sucesc, se rotesc și la un moment dat, una spune:

-Buu!

Cealaltă spune - BUHUHU, la care, prima se sperie și fuge. Prima o cheamă înapoi!

-Unde fugi, hai să bârfim.

-Pe cine?

-Pe cine? Pe tot ce ne pică la îndemână.

FINII

Doi tineri inconștienți și dezorientați, dar fudui și încăpățânați s-au hotărât să-și unească sărăciile și incultura și să clădească o nouă celulă socială. Procleții, (căci așa îi vom alinta în cele ce urmează) umblau de două săptămâni din casă în casă căutându-și nași.

Nimic nu e mai greu pentru o pereche de tineri căsătoriți decât să-și găsească nașii de cununie. Și problema este cu atât mai grea, dacă tinerii căsătoriți sunt moldoveni. Or fi ei moldovenii vestiți pentru multe, dar în ce privește nașia, o prostie mai mare ca la ei, nu cred că mai există undeva în lume. Când e vorba să fii naș în Moldova, e ca și cum ți-ar lua foc casa. Căci moldovenii fac cununiile cu un singur naș, nu cu mai

mulți ca în alte zone, ca să le fie mai ieftin și mai ușor. Nuuu! Unul... ca să l omori de tot, să-l sărăcești, să-l desființezi, să nu se mai redreseze decât după doi ani, că nu te lasă procleții să trăiești după ce-ai cheltuit tot ce aveai și ai mai rămas și dator. Păi nuuuu! Apare imediat „ăla micu” și procleții nu se duc în altă parte să-și caute cumătri de seama lor sau dintre ai lor. Nuuuu! A mai rămas un pic de vlagă în nașii lor și trebuie stoarsă; cică așa-i moda și „să nu se supere nașa” și tot la tine vin să le botezi. Și abia acum nu mai poți refuza căci se zice că cine refuză un botez o pățește rău de tot. Cine zice? N-are importanță. Toată lumea crede.

Păi stați să vedeți: Vin procleții cu o jumătate de rachiu și poate cu flori, te năucesc de cap spunându-ți cât le ești de drag și nu pleacă până nu te prind de naș. Refuzi? Vin și mâine și poimâine și tot nu scapi. La scuzele tale că e greu de bani, că nu ai pe ce, că nu-ți poți permite o astfel de cheltuială, își dau cuvântul de onoare că fac o nuntă mică mititică numai în familie, că nu le trebuie nimic pe masă, că eventual îți dau ei bani, numai să primești. Îți mai explică cum încă de când erau la grădiniță, au pus ochii pe tine, că ești cel mai cel și cea mai cea, că dacă-i refuzi se îmbolnăvesc, nu se mai însoară, se aruncă înaintea trenului... că nu există pe o rază de cinci sute de km în jur, om mai bun ca tine, că tu ești alesul. El aprinde o țigară, supărat, (deși la tine în casă nu se fumează) ea se sclifosește puțin (cum a învățat o mă-sa) și uite așa te prosteste și accepti. Ei și abia acum începe caterinca, căci nevestica ta scumpă care a fost de acord cu nășia, se trezește deodată la realitate că nu are toalete, că nu are pantofi, că trebuie vopsită stoleria din casă ca să n-o râdă lumea, că trebuie schimbat covorul

din sufragerie că e vechi, că perdeaua de la bucătărie musai trebuie schimbată, că tu doar n-o să mergi în halul ăsta cu un costum demodat, că nu are un serviciu de pahare ca lumea, că trebuie cumpărate cadouri și materiale de pus pe colaci și la gât.... că să n-o uităm pe cea bătrână de la cadou, că e nenorocire; și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, te trezești că vine IRE-ul să plătești factura la lumină și în avans (că vine Crăciunul și băieții trebuie să aibă... porc), mai vine și factura telefonică cu adiționale la 898989 sau cu accesare pe Internet, de trebuie să faci un C. A. R ca să te descurci și exact când îți trece prin cap să te arunci din balcon, sună cineva la ușă. Cine să fie la ora aia? Cum, cine? Păi nu ai de-acum, fini? Ți-au venit procleții.

- Sărut mâna, nașu! Ia uite ce bine arăți! Nașa, unde-i?

- Păi... voiam să ne culcăm.

-Acuma, odată cu găinile? Nu se poate. Hai, că avem ceva de discutat. Noi ne-am gândit ca să nu facem nunta acasă, că nu încap 200 de persoane, să o facem la restaurant.

- Două sute..., păi nu ziceați că....

-Hai, bă nașule, că tot o cheltuială faci. Apropos, matale vii cu vro 50, da știi... nu cu oricine... Și să vorbești cu șefu de la local că te cunoști mai bine, poate lasă mai ieftin. Măine vrem să mergem cu matale cu mașina la oraș să facem niște târguieli.

-Măi băieți, dar eu am servici, avem multă treabă acum. Nu cred că pot.

-Hai, zău, nașule nu ne lăsa. Ne-am duce la ocazie, dar cea bătrână nu poate sta în picioare și vrea numaidecât să meargă și ea.

...

A trecut și nunta, cum a trecut. Dimineață, adus acasă cu lăutari și cu paradă, abia dacă îți dai seama de proporțiile dezastrului. Când au venit să te ia cu nunta de acasă, erai fercheș și fericit, cu gospodăria pusă la punct „bec”. Au venit beți și murdari, și-au intrat încălțați și plini de noroi pe covorul cel nou din sufragerie, și-au spart câteva pahare din serviciul de cristal, și-au defectat televizorul color tot răsucându-i butoanele să vadă cum merge (până n-a mai mers), și-au înfundat WC-ul cu șervețele și vată, au fumat și-au stins țigările pe parchetul lăcuit, au dansat mireasa, până și-au spart și oglinda venețiană din dormitor. Cineva a strigat că cioburile aduc noroc și doar așa n-ai leșinat acolo de supărare. Apoi a venit fina și te-a pupat dulce ca să-ți treacă, ai mai luat două pahare cu invitații și-ai uitat deocamdată.

Ce a fost la nuntă? Ca de obicei, muzica dată la maximum (ca la surzi) de nu te putea-i înțelege cu nimeni, țuica slabă, vinul tulbure, sarmalele reci, cuscrele care s-au „împuns” toată noaptea, bărbați dansând cu căciulile pe cap, femeii bete, copii din cale afară de obraznici, țigani la ușă. Și să nu mai vorbim de câți bani ai pus tu pe masă ca să te dai mare... Nu mai punem la socoteală supărările și bârfa pricinuită de împărțirea darurilor, ciubucul muzicanților și al bucătarilor etc.

Trei zile și-ai lins rănile, căci joi, te-au invitat la cale primară, unde tu, bombălău, te-ai dus, neștiind că și acolo trebuie să mai dai un bacșiș. Sătul de viață, bolnav de nervi, venea-i spre casă botos, dar cu soața de braț (că

aşa-i frumos). Ea, un butoi de pulbere fără fitil izbucneşte scurt:

- Mare păcăleală am luat noi, bărbate! Asta e învăţătura de minte. Nesimţitii, nu ne-au dat măcar un pachetel, la plecare.

- Îţi trebuie ție pachetelul lor... Bine că s-a terminat.

- Zgârciţi şi... Fina asta nu e bună de nimic. E o împiedicăta.

Tu, taci, dar gândeşti măgarule, că fina... e bună, la ceva... şi că i-ar sta bine împiedicăta... Te mulţumeşti să tuşeşti sec şi să faci un compliment.

- Nu au toţi, nevastă ca a mea!

...

Au trecut vreo cinci luni. Finii au uitat de naşi, ba când se întâlneau din întâmplare, parcă nici nu i-ar fi salutat. Dar brusc, i-a apucat din nou dragostea. Pasămite, fina era borţoasă şi trebuia pregătit terenul pentru botez. Degeaba îţi pui în joc întreaga capacitate şi inteligenţă să-i determini să caute în altă parte naş pentru copil. Ei ştiu una şi bună: „Aşa e obiceiul la noi, ca naşii să boteze şi primul copil. „Degeaba te blestemi că te-ai născut moldovan, că obiceiurile sunt prosteste, n-ai ce face şi din naş devii cumătru cu procleţii, exact la şase luni de la nuntă.

- Păi cum aşa finule? La şase luni?

- Ei naşule, nu ştii matale că dragostea e chioară?

- Chioară, chioară, da văd că a nimerit unde trebuie...

Trecut-au anii.

Într-o seară târzie de vară, într-un sat din apropierea oraşului S, un bărbat obosit de muncă şi

toropit de băutura intrând direct în casă își găsește soția în pat cu... nașu. Trăsnit de alcool și incapabil să realizeze evenimentul, salută respectuos:

- Ssăru mâna nnașu! Da tu ce ffaci acolo nevastă? Păii, nu ți-e rușine fă? Păi cu nnașșu, ffă? Hai, cu altu mai înțeleg, daa, cu nașșu...

Femeia deșteaptă, îl atacă supărată:

- Mie sî-mi fie rușine? Bețivanule! Uite în ce hal ai ajuns. Asta-i gospodărie? Tu în casă rachiu nu ai, vin nu ai, dulceață nu ai... O venit nașu la noi și eu cu ce să-l servesc? Să plece nașu' neservit?

GHINION

Costică, se mai credea încă crai și agăța dame. În fiecare weekend găsea câte una, o invita la el, o trata cavalereste, apoi se cam băga în sufletul ei. Unele nu ziceau nimic, le plăcea, dar altele erau rebele, simandicoase și o făceau pe fecioarele speriate. Costică doar se juca cu ele, le zădăra și dacă lucrurile ajungeau prea departe, se retrăgea ca să nu pătească vreo rușine. Asta până a cunoscut-o pe Lolita, damă cu pretenții, elegantă, stilată, mofturoasă, dar dorită de o aventură. Costică nu era ce visa ea, dar în vreme de secetă e bună și o ploaie cu gheață. A agățat-o în moll la cumpărături. A urmărit-o până la ieșire și mimând o ciocnire întâmplătoare, și-a cerut scuze, invitând-o la o cafea. Din discuții s-a ajuns la o invitație la cină, la Costică, la apartament. Lui Costică îi plăcea Lolita, față de alte dame. Era ochioasă, elegantă, vorbăreață, parcă ar fi încercat mai multe cu ea, față de altele. S-a pregătit și el cum a putut, a pus pe masă flori, lumânări și o sticlă de

șampanie. Lolita a venit la adresa indicată, la ora stabilită, spilcuită, într-un taior scurt negru și pantaloni negri de stofă, puțin lărguți ca să aibă probabil libertate de mișcare. Au stat la masă, au băut și o cafea și cu mari insistențe, Lolita a servit și o guriță de șampanie, motivând că este la volan și nu își poate permite mai mult. Costică a dat drumul la pick-up și a invitat-o la dans. Simțind-o aproape, în Costică s-au trezit dracii adormiți și tot mângâind-o pe brațe, a trecut ceva mai jos și într-un exces de zel i-a scăpat o mână în pantaloni. Doar, că dracia dracului, pantalonii erau prinși pe talie doar cu bentița lor neelastică, prinsă într-un nasture. Gestul brusc, a forțat bentița, nasturele s-a desprins și Lolita s-a trezit cu pantalonii căzuți. Roșie ca focul, Lolita a tras repede de pantaloni în sus și abia atunci constată catastrofa.

- Ce-ai făcut, apucatele, mi-ai rupt nasturele și nu mai am cum să-mi închei pantalonul. Dă-mi repede un ac cu ață să-l cos înapoi.

- Nnn-am băigui și Costică speriat.

- Cum n-ai, nu ai în casă un ac cu ață?

- Nu am, na...

- Du-te la un vecin și împrumută.

- Nu sunt acasă niciunul, sunt la țară în concediu.

- Deșteptule, și eu cum cobor acum până la mașină, ținându-mi pantalonii în mână? Obsedatele, unde ți-a fost mintea?

- Stai că îți aduc o bucată de sârmă să-l prinzi provizoriu până acasă, mai băigui Costică și se întoarce cu o bucată de sârmă groasă oțelită și un patent.

Sârma s-a dovedit prea groasă și nu încăpea prin găurile nasturelui. Lolita, cu sârma și patentul în mână și cu fundul gol, începu să plângă.

-Și acum, cum ies eu din casă, nemernicule? Ce mă fac?

Tot Costică veni cu o idee:

- Rupe buzunările de la taior și bagă-ți mâinile să apuci și să ții pantalonii.

-Luata-ar naiba - sudui Lolita - și ne-având altă soluție procedă ca atare.

Cu geanta pe umăr și cu mâinile în buzunare, ținându-și pantalonii, coborî la mașină. Mașina era însă parcată într-un părculeț din apropiere și acolo pe o bancă, mâncau sâmburi vreo trei tineri. Ghinion. Cum să scoată acum cheile mașinii din poșetă și să descuie mașina, fără să-i cadă pantalonii? Se învârti în jurul mașinii, dar nu găsi nici o soluție. Dacă ar găsi o toaletă publică... ar intra, și-ar pregăti cheia și cu o mână va reuși să intre în mașină.

-Copii, nu știți unde este o toaletă publică?

- Ba da, tanti, acolo în boscheți, se vede că e o urgență- se hliziră derbedei.

Ce era să facă? S-a dus în boscheți, s-a așezat în genunchi, a scos cheia din poșetă și-a palmat-o în mâna dreaptă. Și-a prins din nou pantalonii cu mâinile și s-a apropiat de mașină, fericită că a găsit o soluție... Dar ghinionul o urmări în continuare. Din grabă și emoție scăpă cheia din mână care lunecă sub mașină. Cum să se aplece s-o scoată? Apelă din nou la tineri.

- Tinere, vrei să mă ajuți să-mi scoți cheia de sub mașină?

- Da, tanti, dar te costă 100 de lei.

- Îți dau 100 de lei, dar hai și scoate-mi cheia – mai zise Lolita disperată

- Nuuu, mai întâi banii!

-Tinare ai cuvântul meu că îți dau banii după ce intru în mașină.

- Păi nu-i mai simplu să umbli acum la poșetă și să-mi dai banii?

- Nu țin banii în poșetă.

- Nu te cred. Deschide poșeta și arată-ne că n-ai bani în ea.

Se consideră salvată când văzu că se apropie un echipaj de la poliția rutieră, dar ghinionul deveni și mai mare.

- Ce s-a întâmplat doamnă?

- Nimic, domnule polițist.

-Atunci urcați în mașină și plecați, căci aici e parcare interzisă.

- Daaa, dar nu pot.

- De ce ?

- Mi-a lunecat cheia sub mașină și nu pot să-o scot.

- Aplecați-vă și luați-o, că și așa sunteți murdară pe genunchi, de pământ.

- Păi aia e, că nu pot.

De ce, ați băut ceva?

- Nu, adică da, ... adică nu!

- Hotărâți-vă, ați băut sau nu:

-Am luat doar o guriță de șampanie, doar atât.

- Vă rog să prezentați actele la control!

- Da, dar... nu pot!

- Nu le aveți la dv-stră?

- Ba da, dar... nu pot...

-Ați consumat cumva substanțe etnobotanice?

- Nu domnule, nu am obiceiul.

- Doamnă nu știu ce ați consumat, sau n-ați consumat, dar vă rog să faceți testul cu mersul pe linie.

- Adică?

-Adică, scoate-ți mâinile din buzunare, întinde-ți-le la nivelul umerilor și pășiți normal pe linia albă de la centrul străzii.

-Nu pot... fir-ați ai dracului! Izbucni Lolita.

-În cazul acesta vă rog și să așezați mâinile pe mașină și să depărtați picioarele.

-Domnule, dar înțelege, sunt într-o situație deosebită, nu pot să vă explic...

-Vă rog să vă executați sau suntem nevoiți să vă punem cătușele și să vă ducem la secție, adăugă polițistul chemându-și colegul din mașină, în ajutor.

Biata femeie, se hotărî în sfârșit să le spună adevărul, dar polițiștii nu mai erau dispuși s-o asculte. O bruscară, întorcând-o cu fața spre mașină și-i traseră mâinile din buzunare. Și atunci se petrecu minunea. Pantalonii rămași fără susținere picară pe glezne, doamna rămânând cu fundul gol în fața audienței. Crezând că ei sunt vinovați de producerea incidentului, polițiștii se repeziră să-i ridice pantalonii, în delirul tinerilor spectatori. Și ca să fie tacâmul complet, unul din tineri, filma toată întâmplarea cu telefonul mobil.

-Să te uiți diseară pe Facebook, tanti!

-De ce nu porți fustă sau rochie, cucoană, cum ar trebui să poarte toate femeile? - izbucni enervat, unul din polițiști. Vă tundeți ca proastele să n-aveți ce pieptăna și vă puneți pantaloni să nu aveți de călcat rochii.

...

Chiar ! - de ce ?

ISTORIOARĂ

O femeie, nu neapărat pretențioasă, trebuia să participe la o ceremonie. Nu știa cu ce să se îmbrace. Soțul a găsit un anunț pe net și i-a comandat o rochie deosebită. A primit-o, i-a plăcut desigur, s-a îmbrăcat cu ea și s-a dus la eveniment fericită că va fi admirată cu ea. Ajunsă acolo, deziluzie mare. Cel puțin alte 10 femei primiseră de la soții lor același model de rochie. Brusc, valoarea cadoului s-a diminuat considerabil. Toate au avut un șoc de prestață, s-au scuzat politicos și au plecat acasă. N-aveau ce să reproșeze soților, dar... tot ce-i mult strică. Întrebată de ce a reacționat așa, ea a zis :

-Mă simt ca un copil care a primit coroniță la terminarea anului școlar, dar pentru că sunt prea mulți cei cu coroniță, mă-ntreb dacă să mă bucur...

Subtil, nu ?

ÎMPĂCAREA

Credeți sau nu, dar adevărul nu poate fi cunoscut întotdeauna sau în totalitate, în primul rând, datorită fricii de a-l prezenta. Bineînțeles că ne referim, aici și acum, la acele adevăruri care stau în spatele minciunii, la acele adevăruri care, dacă ar fi cunoscute, ar duce la inversarea unor valori, la schimbarea unor situații sau chiar destine, la descifrarea unor enigme, a unor fraude, a unor abuzuri. Dar, cei care ascund adevărul în spatele minciunii sunt de obicei cei puternici, cei tari, cei cu

bani, cei cu relații, cei cu funcții, iar cei care ar putea scoate adevărul la lumină sunt mai întotdeauna, niște subiecți mărunți a căror existență este strâns legată sau cel puțin condiționată de existența mincișilor. Cum să-și permită un amărât de funcționar să-i spună șefului său că minte, că este incompetent, infatuat, carierist, duplicitar. Dacă și-ar permite așa ceva ar fi pentru ultima oară când o face în calitate de angajat. Deși știe precis că are dreptate se abține de la a spune adevărul și dacă are un pic de bun simț, tace, iar dacă nu, minte și el cu nerușinare:

„—Șefu, om ca matale mai rar! Să-ți dea Dumnezeu sănătate că ai grijă de noi, că ești valoros și ții la oameni, că nu te interesează decât binele instituției, că te ții întotdeauna de cuvânt și de promisiune. La mai mare!”.

Șeful i-a zâmbit înțeleghător și deși nu era programat pentru avansare, tăie pe altul de pe listă (unul clonșos) și-l promovă pe lingău într-un post cheie. Minciuna, pe lângă faptul că este utilă, este și încurajată. De data aceasta, ca și în multe alte cazuri asemănătoare ea aduce un beneficiu; adevărul ar fi adus un dezastru. Pentru ce optăm atunci? Nici atunci când erijați în judecători suntem puși în situația de-a analiza sau aplana un conflict, nu suntem sinceri. Și nici n-ar fi cazul. Abia aici și acum trebuie să uzezi de diplomație ca să împaci capra cu varza... Căci ce este diplomația decât mascarea adevărului prin minciuni credibile foarte bine ticluite. Diplomația este reversul intrigii.

...

Haimovici blănarul, stătea cu gospodăria între Gheorghe și Arvinte, doi țărani înstăriți, certăreți și

cârcotași, care se aveau ca și câinele cu pisica. Se certau și porcăiau, își trimiteau amenințări, injurii. Nu-l interesa pe Haimovici relațiile dintre cei doi. El se avea bine cu amândoi. Doar că de la un timp, relațiile dintre Gheorghe și Arvinte se tensionară în așa hal încât ambii amenințau că-i dă foc celuilalt. Haimovici nu era chiar atât de prost încât să nu înțeleagă că o dată cu românii ar fi ars și el din temelii. După nopți de nesomn și neliniște se hotărî să intervină între ei, să-i împace. Stătea de vorbă cu unul, apoi cu celălalt, dar degeaba. Și atunci a aplicat tehnica minciunii sfruntate. S-a dus la Gheorghe și i-a zis:

-Măi Gheorghe, cum ai făcut tu, de te laudă Arvinte?

-Pe mine, să mă laude animalul acela?

-Ei, uite că da. Știi ce mi-a zis?

-Zi-i, că-l omor!

-Mă rog, omoară-l dar el era de părere că indiferent cât de pezevenghi ai fi tu, ești dintre cei mai buni agricultori din sat și iubitor de animale, că n-are ce face dar trebuie să recunoască că ai o gospodărie frumoasă care-ți face cinste.

-Poftim... ? A zis el asta?

-Așa să ai tu parte de copii, dacă te mint. Și a mai zis ceva ...

-Ce?

-Că ... mă rog ....

-Că ce? Zi-i bre!

-Ho, măi, că e de bine.

-Miram-aș!

-A zis măi prostule, că-i este dor de-o petrecere cum făceați voi în tinerețe, că partener de pahar ca tine nu a mai pomenit.

-A zis el asta?

-A zis, bre. Era cătrănit din cale-afară că l-au găsit doftorii bolnav și m-a rugat cu jurământ să nu-ți spun de boală...

-Măi, fir-ar să fie...

După masă, s-a dus Haimovici la Arvinte.

-Măi Arvinte, cum ai făcut tu că te laudă Gheorghe?

-Ce-a mai scornit căpcăunul acela. Zilele astea ai să ai parte de căldură mare domn' Haimovici. O să ardă ca un cuc în cuib.

-De ce ești prost? Gheorghe tocmai zicea...

-Ce-o zis bre?

-Că trebuie să recunoască că tu ești unul din cei mai buni gospodari din sat.

-Cum să zică el așa ceva?

-Io-te că o zis și gata. Și-o mai zis...

-Ce-o mai zis?

-Că în tinerețe erai cel mai bun la horă și la clăci.

-Fugi, bre...

-Numai că acum de când l-or găsit doftorii bolnav...

-Ce? Cine?

-M-o rugat cu jurământ să nu-ți pomenesc nimic de boală ...

-Ei, ... lasă că...

-Singura dorință este să mai faceți o dată un chiolhan ca pe vremuri și să te mai audă cântând române...

-Bre, asta nu-i abureală?

-Dacă eu n-am ce face și-ți spun... așa-mi trebuie.

Seara când au luat vitele de la cireadă, mare fu mirarea sătenilor să vadă cum Gheoghe și cu Arvinte se spionau tăcuți pe sub sprâncene, fără să se mai înjure și să se mai amenințe ca de obicei. Fiecare din cei doi dușmani își spuse în sinea lui, că „drept a grăit ovreiu, se pare că mârlanu' ista se cumiștește”.

După încă două zile, Haimovici îi făcu să creadă unul despre celălalt că duminică, celălalt se duce la biserică să doneze câte un țol pentru iertarea păcatelor și împăcare între vecini. Suspicioși, au ales din gospodărie cel mai frumos covor și duminică au dat nas în nas cu pachetul subsuoară, la slujbă. Nu și-au vorbit. Dar fiecare a rămas convins că celălalt regretă cearta asta de lungă durată și că ar vrea să se împace. Ca să-și ia de-o grijă cu nebunii, Haimovici mai făcu o boacăna. Puse la cale un zaiafet cu mâncare și băutură, la el acasă, și-și invită vecinii să petreacă împreună. Îi spuse la fiecare că ideea petrecerii era a celuilalt. Dușmanii îmblânziți de ovrei cu vorbe meșteșugite și mincinoase, cedară în cele din urmă și veniră la pace.

-Ia hai măi prezevenchilor, dați-vă mâna și pupați-vă!

Cei doi foști combatanți, s-au privit suspicioși.

-Păi dacă Arvinte și-o schimbat părerea despre mine ...

-Pentru că și tu ți-ai scimbat părerea despre mine

...

-Gata măi. Ia uita-ți-vă la voi, ce falnici și frumoși sunteți. N-ați fost voi prieteni de pahar, pușlamalelor? Ia încingeți câte o ulcică de ambrozie și un calup de berbec

la proțap. Uite-așa măi! Cu doi vecini buni ca voi nu-mi mai este frică de nimeni și de nimic.

Mai întâi timid, apoi mai cu curaj, cei doi dușmani au trecut înapoi la prietenie, încingând o caterincă de pomină în curtea ovreiului, cu mâncare, băutură și joc. Văzând proporțiile dezastrului – consum și deranj- ovreiul vorbea singur:

-Împăcare mi-o trebuie, împăcare am. ...

ÎNGER CU FAȚĂ UMANĂ

Mă gândesc mereu la tine. De ce? Pentru că îmi pasă. Mă văd pe mine, tânăr, fără experiență, aruncat într-o lume amestecată, crezând că le știu pe toate și făcând greșeli de neiertat. Sunt lucruri, idei, gânduri, care te frământă și nu ai curajul să le discuți cu nimeni, nici chiar cu cei apropiați. Ori nu-ți sunt destul de apropiați, ori îți sunt prea apropiați, ori ți-e teamă că te interpretează greșit. Teama de ridicol, ne face închiși, sobri, bănuitori, ciudați. Ai nevoie de prieteni, de un prieten de suflet, care nu te judecă, nu te acuză, care este logic și imparțial, care îți spune lucruri pe care în primă instanță nu le accepți, dar care trebuie luate în calcul. Prin el găsești răspunsurile la frământările tale sau măcar la parte din ele. E greu de găsit un astfel de prieten, iar dacă l-ai găsit, ține-l aproape. EL ești TU privindu-te în oglindă și discutând cu tine. Poți să-i spui orice tâmpenie, orice te neliniștește fără teama de ridicol. Va ști să discearnă și să te sfătuiască de bine. El este și duhovnic și psiholog, este omul pe care îl cauți primul ca să-i spui o bucurie sau un necaz. Este omul din umbră care se bucură și se întristează odată cu tine, este îngerul

tău păzitor de natură umană, este omul care îți păstrează cu strictețe secretul. Există astfel de oameni. Caută-l și-l vei găsi!

Am făcut multe prostii în viața mea, dar rău - la nimeni. De unele îmi pare rău, pe altele le-aș face din nou dacă ar fi s-o iau de la capăt. Am făcut însă și foarte mult bine. Mai pe scurt, am fost înger păzitor de natură umană pentru foarte mulți. Eu știu să povestesc, dar știu și să ascult și oamenii au găsit în compania mea leac pentru multe. Mi-am dat cu părerea și am oferit sfaturi acolo unde m-am priceput și mi-a permis experiența, am promovat pacea, liniștea, toleranța și logica acțiunii. Am salvat cupluri de la despărțire, am salvat vieți rătăcite, oameni căzuți în depresie, am avut relații sus puse și am contribuit la găsirea unui loc de muncă și angajarea a cel puțin 20 de persoane, am spus oamenilor adevăruri dureroase, i-am acuzat direct de unele insuccese și relații umane, am fost înjurat, bârfit, criticat și amenințat. Mi-am asumat aceste riscuri și oamenii s-au întors la mine și am continuat de unde rămăsesem. Mi-am făcut foarte mulți dușmani pentru că am fost „rău de gură” și „pocit la gură”, mulți m-au blamat din invidie și răutate sufletească. I-am iubit și pe ei ca și pe ceilalți și nu i-am refuzat dacă au avut vreodată nevoie. Am un milion de defecte dar și o calitate de aur - nu țin la supărare, nu pizmuiesc pe nimeni, avem loc cu toții sub soare. Mulți m-au făcut nesperios, pentru că eu am trăit viața ca pe o comedie și n-au știut niciodată când glumesc și când vorbesc serios. Am făcut și fac toate astea și acum, iar voi - o parte din voi- îmi spuneți că nu vă găsiți un prieten înger păzitor? Sunt sute ca mine, mai buni ca mine, trăiesc între voi și în jurul vostru, dar voi nu-i vedeți nu-i

prețuiți pentru că le găsiți chichițe și cusururi, îi pizmuiți și îi invidiați, vă considerați „mai sus” ca ei, de aceea nu vi se par potriviți. Sunteți lași, plângeți ca proștii noaptea sau pe ascuns, vă spovediți la copiii voștri uitând că cel pe care îl ponegriți este mama sau tatăl lui. Nu copiilor sau părinților trebuie să vă confesați, căci pe ei îi dor aprecierile voastre și nu pot fi imparțiali, ei n-o să vă spună niciodată că nu aveți dreptate, că sunteți vinovați. Vreți să aveți dreptate cu orice preț- DAR NU AVEȚI întotdeauna. Și încă o chestiune: să nu așteptați niciodată mulțumiri sau recunoștință din partea celor pe care îi ajutați. Facerea de bine este o faptă, nu o afacere.

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Nu venise acasă, în micul târgușor de la poalele Carpaților, de mai bine de cincisprezece ani. La intrarea trenului în gară îl încercă un simțământ ciudat de nerăbdare și curiozitate de a revedea locurile și persoanele cunoscute, frații, rudele, prietenii. La coborâre, crezu la început că greșise stația. Frumoasa lor gărișoară construită în stil oriental era pleoștită și dărăpănată arătând ca după război. Instalația electrică de pe peron nu mai funcționa, florile suspendate, de altădată, care împodobeau și înnobilau atmosfera, erau acum niște jalnice cutii dezmembrate, din care curgea pământul, băncile frumos orânduite și vopsite în alb, erau stricate și aruncate la un capăt de peron, dalele de piatră erau smulse și sfărâmate, geamurile sparte, garduțul metalic dispăruse, magazinul de la intrarea în gară nu mai era, în locul telefonului se mai zăreau două capete de sârmă. La intrarea principală, așezați pe prag, câțiva țigani gălăgioși jucau zaruri certându-se penibil. Rămase pironit locului neștiind încotro s-o apuce. Se îndreptă cu greu către centru, hotărât să-și ia mai întâi țigări și apoi să meargă acasă. Locuri și oameni îi reveneau în amintire, dar, ca un făcut, nu întâlneau pe nimeni cunoscut, iar toponimia orașului se schimbase atât de mult, încât cu greu își dădea seama pe unde se află. Oamenii pe lângă care trecea arătau obosiți și preocupați de ceva grav, cu mutrele încrâncenate, crispați și distanți, fără veselia și zâmbetul caracteristic omului de la munte care cică n-ar prea duce lipsă de nimic. Petrecu cu privirea străzile de altădată cu pomi

ornamentali exotici și ronduri de flori multicolore, cum în puține orașe puteai vedea și întâlni niște epave abandonate cu bordurile dislocate, cu gropi, în care se adunaseră gunoaiele, semn al neglijenței și al slabei gospodăririi. Doamne, unde era orașelul de altădată, unde erau oamenii de altădată, cine și ce anume putuse să declanșeze acest dezastru ecologic, pe care-l urmărise de la fereastra trenului, pe tot parcursul drumului, până acasă? Dealuri despădurite, păduri pustiite, străzi deteriorate, cu acei celebri plopi de pe margine tăiați în dușmănie, ogoare nedestelenite, o imagine dezolantă și zguduitoare a fostelor întreprinderi și fabrici.

Trecu prin piața mare a orașului și chipurile tucurii ale negustorilor îl duse cu gândul la țările africane subdezvoltate și la ghetourile marilor metropole americane. În sfârșit îi apăru în față și centrul orașului, dar și aici câtă transformare... Fostele mari magazine erau închise și abandonate. Apăruseră două construcții noi, două restaurante mici și cochete și, iată, mai încolo, sediul unei bănci. Sincer, se bucură. Se gândi să intre în unul din restaurante, când se trezi strigat:

-Mircea Ursu! S-a întors fiul risipitor... Bătrâne, ce mai faci? Să nu spui că ți-a fost dor de noi și ai venit să ne vezi?

Se întoarse brusc, căci timbrul glasului, ce-l auzise, era de neconfundat. Fostul coleg de bancă și prietenul său dintotdeauna, Fane, îl aștepta cu brațele deschise. Se îmbrățișară bărbătește, cu multă afecțiune.

-Bine, măi Mircea, dar ție nu ți-e rușine? Să nu dai nici un semn de viață, atât de multă vreme? S-a auzit de tine că ai rămas în Canada după un schimb de experiență, dar să nu scrii, să nu vii deloc atâtă vreme?

- Gata, Fane! Știu că am greșit, o să-ți povestesc. Hai, să intrăm undeva să-mi iau țigări și să stăm puțin la o cafea.

- Păi. uite, hai aici pe terasă afară. Mai vezi și tu lume cunoscută.

Trecură strada, se instalară la o masă de la marginea terasei și cerură țigări, cafea și bere.

-Mă Fane, să știi că-mi a fost tare dor de voi toți, de oraș.

-Ți-o fi fost. Câți ani au trecut?

-Cincisprezece, dar parcă ar fi trecut o veșnicie. Ce se întâmplă Fane? Ce e cu lumea asta? Ce e cu mutrele astea blazate și oțetite? Unde e spiritul de echipă și mândria națională?

-Taci mă! Când ai venit în țară?

-Acu două zile.

-Auzi, comedie. Eu mă chinui să pricep ceva de zece ani încoace și el vrea să se lămurească în două zile. Așteaptă și o să te lămurești singur.

-Stai. Aia care coboară din mașină, acolo, nu e Gina?

- Ba da, ea e. N-ai uitat o, nu-i așa? S-a căsătorit din interes, cu un italian, care a cumpărat Fabrica de Textile, o pocitanie bătrână, care mai are o familie la Roma. Hotelul, de lângă gară, e al lor. Au băgat banii aiurea în el, căci e tot timpul gol. Pe ea o vezi cu două mobile atârinate la brâu și cu mașină la scară, dar nu poate dormi nopțile de grija Fiscului și a băncilor. Uită-te în ce hal a albit.

-A fost adepta regulei că o femeie nu trebuie să se mărite cu iubirea unui bărbat, ci cu banii unui soț, care-i poate asigura existența.

-Pe frații Farcaș și-i amintești? S-au aruncat puternic în afaceri cu mașini. Un timp le a mers bine și atunci și-au luat-o în cap. S-au apucat de băut, jocuri de noroc și femei. Au sponsorizat echipa de rugby a orașului, cheltuind aiurea în cantonamente, prin stațiuni, neglijând afacerile. Și-au dezbinat familiile, au făcut împrumuturi prin bănci, investiții fără cap, cheltuieli fără acoperire și acum îi paște falimentul. Se zice că ar avea vreo două miliarde datorii. La cifra lor de afaceri e prea mult.

-Ăsta, care te-a salutat, cine e? Mi se pare cunoscut.

-Cred și eu. Pe vremuri, dacă îl salutai, nici nu se uita la tine. Era mare șofer pe autobuz. Câștiga într-o zi, cât câștigai tu într-o lună. Trăiau boierește pe lângă el, un primar, cinci polițiști și un șef de Autobază. După revoluție a fost primul, care a înfierat „regimul de tristă amintire” și s-a înscris în partidul monarhist. Acum nu lucrează nicăieri. Autobaza s-a desființat, a terminat șomajul și acum vinde ziare pe stradă.

-Dar fostul primar, Topleș, pe unde mai e?

-Ăsta, deștept a fost, deștept a rămas. Și-a deschis un birou notarial la județ și „jupește” legal. S-a aranjat regește.

-Acum cine e primar? Cum se aleg primarii?

-Se aleg, ca naiba. Electoratul nostru e neinstruit și, deci, neorientat. Cine minte mai tare și dă de băut prin cârciumi are cele mai mari șanse. Acum nu avem primar. A fost ales unul, care fusese reformat din armată și care trecea în fața lumii, drept dizident. Odată ajuns primar, omul și a adus aminte de obiceiurile vechi și umblând la fonduri, mai mult decât e permis, și-a aprins

paie în cap. Organele în drept, având grijă să nu se încălzească prea tare, l-au băgat la răcoare.

-Bine, dar nu este un viceprimar, să-i ia locul?

-Ba este, dar ăla are doar patru clase. Cum o să conducă un oraș unul ca ăsta? Uite-l pe Coțcaru. Îl mai recunoști? A fost un cretin toată viața. Era atât de plin de el, că nu-și mai încăpea în piele. Acum, la pensie, culege ce-a semănat: zeflemeaua și indiferența celor din jur. Cel din urma sa, care vorbește singur, și salută pe toată lumea, este celebrul căpitan Costache și el pensionar. Nu-i mai salută nimeni, nu mai stă nimeni de vorbă cu ei. E tare rău, când oamenii „mari”, nu se gândesc din timp ce vor face, când vor ajunge „mici”.

- Spune-mi Fane, faci politică?

-Da! Politica bunului simț. Nu m-am înscris în nici un partid, dar asta nu înseamnă că nu știu, sau, mai bine zis, nu văd ce se întâmplă în țară.

Știi, într-un fel... mi-e rușine că sunt intelectual. Intelectuali de marcă ai lumii contemporane, personalități culturale, și au lăsat treburile, pentru care o lume întreagă îi stima, și s-au apucat de politică de dragul unui celebru și simbolic ciolan. Culmea este că ei nici nu-și dau seama că nu sunt buni pentru așa ceva. Munca politică cere o anumită pregătire teoretică și practică, nu este o simplă logică, nu este un joc de orgolii, nu este o metodă de reglare a conturilor și apoi politica, cu sau fără voia cuiva, devine murdară, ori aceste somități sunt îngerii, respectiv zeii noștri și noi nu vrem să-i vedem murdari... Politicul nu are nimic comun cu arta, cu literatura, cu tot ce reprezintă cultură.

-Sau știință. Un cercetător științific care-și abandonează lucrările, un filozof sau un scriitor care-și abandonează opera se autodescalifică din bransa lor.

-Intellectualitatea a vrut puterea cu orice preț și prețul era desființarea clasei muncitoare, ca forță politică. Transferul de putere presupune anularea fostei puteri. Nu s-a vrut distrugerea economiei și industriei, dar altă cale n-a existat. Forța clasei muncitoare constă în numărul lor și în coeziune. Marile centre industriale reprezentau pericolul social cel mai mare. Nerentabilitatea lor a fost o motivație. Divide et impera. Le-au împărțit în unități mai mici, care, fără o corelare de interese, nu mai au cum să reziste. E foarte simplu. Dacă minerii reprezintă o forță, închidem minele, nu vom mai avea atâția mineri și forța va fi mai mică. O singură Centrală a Mineritului va avea o singură conducere sindicală. Împărțirea ei în mai multe Companii Miniere va avea mai multe conduceri sindicale, care se vor bate cap în cap și, care, în loc să lupte pentru drepturile muncitorilor, vor lupta pentru supremație sindicală.; coeziunea dispare, lupta pentru întâietate îi va măcina pe dinăuntru, scopul este realizat. Cunosc o întreprindere centrală cu 23 de mii de muncitori, care era fala industriei noastre, unde se fabrica tot ce se dorea în materie de tehnică mecanică. Era prea mare. Au fărâmițat-o. Acum au mai rămas doar 5 mii de muncitori care, atenție, îndoiaie tablă pentru export. Planul este gândit diabolic. Latura financiară îi ajută cel mai mult. Totul până la bani. Vreți salarii mai mari?

-Rezolvați-vă singuri problema! Sunteți o sută de muncitori? Dați zece afară și împărțiți-vă salariile lor între voi. Și proștii au început autoexterminarea.

Greviștii foamei și sinucigașii sunt niște lași. Dacă tot vor să moară, măcar să o facă bărbătește, să dea foc cui trebuie și să înfometeze pe cine trebuie. Înainte, când aduceai vorba de reducerea cheltuielilor materiale, forfotea o țară întreagă și nimeni nu voia să conceapă așa ceva, deși, chiar, se făcea. Acum, stau ca vișeii la poarta nouă și ascultă, dând din cap, în semn de înțelegere, dar nu lucrează nici măcar cinci zile pe săptămână. Du-te prin instituții și o să vezi un program de lucru, pe care nici țările cele mai avansate nu și-l pot permite; de luni de la amiază până vineri la amiază.

-Calic și fudul, așa este etichetat românul nostru în occident. Din cauza hoțiilor și potlogăriilor, unor fugari, fără motiv, dornici de îmbogățiri rapide, am ajuns de râsul lumii. La noi nici diaspora nu e ca la toată lumea. Este o mâncărime și o competiție între capi... Să știi că problema, cu intrarea în Europa, este compromisă. Păi, așa cum arată acum, societatea civilă și economia, poate fi vorba cel mult de a intra în rândul țărilor lumii a...

-Au dreptate bătrânii, când spun, că unde e minte multă e și prostie.

-Sigur. Căci marile prostii sunt făcute de marii deștepți, nu de marii proști.

Tăcură. Fane se cam aprinse în discuție și acum îi părea rău. Se vedea clar că Mircea era obosit și preocupat de ceva. Întrebă potolit:

- Care-i problema ta?

-Am vorbit despre multe, dar nu mi-ai spus nimic, despre ai mei.

- Care... ai tăi? Tuu...n-ai aflat?

- Ce să aflu?

-Păi... ai tăi au murit demult. Te-a căutat fratele ăl mare prin toate mijloacele să dea de tine, să vii la înmormântări, dar tu...

Mircea rămase năucit. Privirea i se opri suspendată, undeva în sus, ceașca cu cafea începu să-i tremure în mână și fața îi deveni palidă, ca a unui mort. Își prinse capul în mâini și stătu așa o vreme fără să zică nimic. Celălalt îi respectă momentul de reculegere. Într-un târziu întrebă:

- De ce?

-Frate-tu, ăl mic, era student în capitală. A murit pe stradă la revoluție, strivit de mulțimea, care se înghesuia și alerga furibundă. Fabrica, la care lucra taică-tu, a fost divizată și privatizată. Noul patron, care avea bani, dar n-avea minte, a falimentat-o și-a închis-o, un an mai târziu, trimițându-i pe toți în șomaj. Apoi a venit nenorocirea cu casele naționalizate și bătrânii au rămas pe drumuri. Taică-tu a făcut infarct. Maică-ta i-a supravețuit foarte puțin. A murit în drum spre spitalul județean, căci, al nostru, l-au desființat... Fratele tău, ăl mare, i-a condus la cimitir, cu inima frântă, că nu ești și tu alături de el. A vândut, ce mai era, și a plecat, D-zeu știe unde. Credeam că știi toate astea și că știi ceva și despre el. Și acu, ce ai de gând să faci?

-Nimic. Ce să fac eu, aici, la voi? Eu sunt cercetător în industria aviatică, ori voi nu mai fabricați avioane. Mă întorc în Canada. Asta nu e țara, de care îmi era atât de dor.

Când am tren după masă?

-Care... după masă? Peste o săptămână, vrei să spui. Circulă un singur tren, pe săptămână, duminica. Rămâi la mine, poate... te răzgândești.

- Nu, Fane. Eu am o menire, un ideal. Știu ce pot face și voi face bine ceea ce pot. Nu vreau să mă transform într-un politician anost sau ridicol și nici să aduc deservicii poporului, considerând, propria-mi bunăstare, drept nivel de trai național. Pe tren, cineva, care-și servea masa, m-a servit și pe mine, cu un ou, învelit într-o filă de broșură. Din instinct de intelectual nu am aruncat hârtia până nu mi-am aruncat ochii asupra ei. M-a frapat puternic o idee, la care am meditat un timp și am împăturit hârtia, păstrând-o. Uite-o. Păstrează-o tu, căci ție, care rămâi în țară, o să-ți trebuiască mai mult, decât mie. Dacă, vreodată, te vei apuca de politică, caută „găina”, care a făcut „oul năzdrăvan” și alătură-te lor. Îi puse hârtia în față, pe masă, îl îmbrășisă cu lacrimi în ochi, apoi se îndepărtă abătut, parcă, brusc, îmbătrânit. Fane îl petrecu cu privirea, apoi despături hârtia și citi o propoziție subliniată cu un chibrit ars: „Puterea și averea trebuie ținute sub control.”.

ÎNTELEGEREA

Marile orașe își au avantajele și dezavantajele lor. Te poți pierde în tumultul unei vieți aglomerate, fără grija de a fi spionat sau bârfit de lume, te poți sustrage unor vizite nedorite, poți fi un ilustru necunoscut într-o lume necunoscută, poți evita întâlnirile neplăcute cu persoane agasante și plictisitoare, poți respira în tihnă aerul libertății râvnite încă din copilărie, poți merge ore în șir să te plimbi, fără a fi întrerupt din reverie sau interpelat de nedoriți, dar și poți căuta la necaz, mult și bine, o figură cunoscută, binevoitoare sau să aștepți, în zadar, o mână de ajutor de la vreun prieten ori vizita unei rude. Poți să-ți petreci viața într-o instituție, fără a ști vreodată, cine este colegul de lângă tine, cum stă sau cu ce necazuri se confruntă, poți ști și toate acestea, fără a ști măcar unde locuiește sau a-i cunoaște vreun membru al familiei.

Doamna Mina, o persoană venerabilă, tipul de familistă convinsă, cu tabieturi de cucoană din lumea bună, se lipise cum s-ar zice de D-ra Lica o fată „bătrână”, harnică, curată, dar timidă, prea modestă pentru condiția ei. La o cafea, în pauzele de masă, în discuțiile zilnice, atinseră, cum era și firesc și subiectul tabu -viața sexuală.

-De ce nu te măriți, d-ră? Sau îți place viața superficială, de azi pe mâine? Un cămin e totuși un cămin. Altfel e să ai un bărbat în casă, să împarți treburile în doi, să mai schimbi o vorbă, și... altele.

- Ei, d-na Mina, cine să se mai uite la mine la vârsta asta? Dacă n-am făcut-o până acum, nu cred să

mai am vreo șansă. Și dacă vreți să mă credeți, eu n-am cunoscut niciodată un bărbat... la pat. Nici măcar nu-mi dau seama dacă pierd ceva sau nu.

-Doamne, fato, cred că nu ești normală! Doar nu vrei să te cred? Măcar din curiozitate și tot merita să te fi culcat cu unu. Ai vreo boală, ceva?

- Sunt sănătoasă tun. Cred că minte n-am prea avut, ca să nu zic că n-am avut noroc. M-am fandosit prea mult, am căutat nici eu nu știu ce, am refuzat partide excelente din prostie și din mândrie cretină. Acum am ajuns fată bătrână, evitată și de bărbați și de femeile cu familie care mă consideră încă un pericol potențial. Am ajuns să am visuri erotice ca o adolescentă, am ajuns să-mi doresc un experiment, chiar cu riscul de a-l plăti scump. Stau singură undeva la marginea orașului într-o mahala aglomerată și mizeră, cresc păsări și porci într-o ogradă de 30 metri pătrați, ca să-mi treacă timpul mai ușor. Singurul meu prieten este un porc de vreo 120 kg cu care stau toată ziua de vorbă, ca și cu un om și pe care l-aș schimba bucuroasă cu orice maimuțoi în pantaloni, care ar încerca să mă facă fericită măcar o noapte.

-Ei, asta-i! Ai da un porc, pentru o noapte de dragoste? Vezi că, dacă te află lumea, o să ai prea multe oferte - glumi d-na Mina.

-Ba nu glumesc deloc, zise d-ra. Zău că n-aș avea altceva ce să ofer la schimb. Toată problema este că nu poți propune nimănui așa ceva, fără a te umple de ridicol. Hai, să nu mai vorbim despre asta! Mă simt prost, zău așa.

Sinceritatea din glasul tremurat al fetei o impresionă profund pe doamna Mina, care se angajă să o

ajute. Dar ceva din povestea acesteia o atenționează pe matroană că poate avea și un câștig de pe urma acestei naivități. Vulpe bătrână, nu putea să facă ea un serviciu, fără să-i iasă ceva. Pritoci cu atenție întreaga discuție, o suci pe toate părțile, acasă, o repetă la nesfârșit și luă o hotărâre eroică.

-Ascultă d-ră! Ce-ai zice dacă ți-aș prezenta un domn, ceva mai copt, e drept, dar care ar putea sta la tine, două trei zile, și cu care să trăiești, ca și cu un soț să ai habar de viața de familie și cine știe poate să-ți deschidă pofta, să-ți cauți un soț de adevăratelea?

-D-nă, știi de acum care e prețul. Oricum vine Crăciunul, așa că nu cred că v-ar strica un porc de 120 kg. A doua zi după ce-mi trimiți un bărbat, vin cu taxiul la slujbă, cu porcul în portbagaj, să-l duci unde vrei.

-Bine, dar să ai puțină răbdare să gălesc omul potrivit.

Urmară două zile și două nopți de nesomn a dnei Mina, care uză de toate relațiile și cunoștințele, dar nu găsi pe nimeni, care să se dedea la o astfel de aventură. Imaginea șoricilor și a cârnaților afumați o urmăreau și în vis pe cucoană. Viața era grea, salariile insuficiente pentru un trai decent, așa că alese sacrificiul suprem. Îi va „împrumuta” propriul ei soț pe care aceasta oricum nu-l cunoștea, va sta o zi două la fată, și apoi va reveni în familie unde cel puțin pentru trei patru luni își vor lua grija mâncării.

-Nevastă, tu ești nebună. O să rădă lumea de noi. Toată viața ai fost geloasă și acum tam-nesam, mă arunci într-o aventură, pe care nici n-o concep. Te-ai scrântit de tot.

-Scrântit ești tu mototolule. Și așa nu mai ești bun de nimic pe lângă casă. Du-te și stai și tu acolo ca motanu', o zi două, apoi vii acasă dacă nu te-o alunga aia mai repede. Și apoi cine dracu te cunoaște că ești bărbatul meu? Nu renunț la porcul ăla, nici dacă ar fi să renunț la tine.

Jignit și fugărit de lăcomia femeii, bărbatul acceptă jocul, cu strângere de inimă și rușine. Nici n-a privit o în ochi pe Lica până n-a ajuns la ea acasă. Acolo însă, așteptat ca un rege și înconjurat cu dragoste și tandrețe a uitat de el și de toate, crezând că este pe altă lume sau că visează. Lica s-a ținut de cuvânt cu porcul și odată ce zilele treceau, nu se mai oprea din laude la adresa bărbatului, pe care D-zeu și d-na Mina îl scosese în cale. Hoasca de Mina râdea pe înfundate în primele zile, apoi a început să râdă mânzește, văzând că gluma se îngroașă. A început a fi neliniștită, când a constatat că, deja, trecuse o săptămână și mototolul ei nu se mai întoarce.

-Tu, fato! Ce faci cu bablâcul ăla pe care ți l-am plasat. Ar cam fi timpul să-i faci vânt acasă. Oricum, te-ai convins că nu se merită.

-Vai, d-na Mina! Cum puteți spune așa ceva? Nici nu știți ce suflet extraordinar, ce om minunat, ce bărbat adevărat este acesta. Ne înțelegem perfect. De când a intrat în casa mea simt că m-am născut a doua oară. Ieșim după amiezile la filme, la teatru, la concerte...

-Măi fato, tu bați câmpii! N-ai ce face? Teatru, film, unde te trezești? Păi așa se strică bărbații. Pune-l la treabă, dă-i de lucru să n-aibă timp nici să gândească.

Auzi, dragă!, mai bombăni supărată d-na Mina, în timp ce d-ra nu putea pricepe supărarea ei.

Nu-i mai tihnea serviciul d-nei Mina. Se purta, din ce în ce, mai aspru cu domnișoara, până când, nemaiputând suporta situația, îi zise răstit:

- Ascultă, d-ră Lica! Bărbatul ăla, pe care ți-l-am prezentat, este însurat și trebuie să ajungă urgent la casa lui. Ți-ai prins pofta de viață, lasă-l în pace.

- Păi cum așa, d-nă Mina? Pe tine ce te interesează? Eu am plătit pentru el, așa că lasă-l pe el să decidă, când vrea să se ducă acasă. Țsta nu-i bărbat să renunți la el! Omul mi-a mărturisit că e căsătorit, dar, când a vrut să-mi povestească ce și cum, l-am oprit din povestire pentru că, realmente, nu mă interesează. Îl iubesc cu adevărat și căsătorit sau nu, va sta la mine, atât cât pofteste, dacă se simte bine.

-Bine nenorocito, dar ăsta e bărbatul meu! - răbufni madam Mina. Dacă e bun pentru tine, înseamnă că e bun și pentru mine. Îl vreau urgent, îl vreau acum. Să te ia dracu pe tine și porcul tău nenorocit. Uite în ce rahat am intrat. O să-ți cumpăr trei porci în loc, dar să terminăm odată tot cirul ăsta.

Lica rămase perplexă. Deci ăsta era secretul. Asta încerca de atâtea ori să-i mărturisească sărmanul om și ea cu încăpățânarea ei nu-l lăsa...

-Păi dacă-i așa, atunci să hotărască el. E al tău, vino și ți-l ia singură. Hai să mergem acasă să clarificăm lucrurile.

Bărbatul, văzându-le venind, știu că a sosit momentul crucial al adevărului și așteptă cu calm furtuna aducătoare de nenorocire. După potopul de

vorbe nestăvilit al soției, printre ocări, sudalme și amenințări veni și invitația firească

- Mergi acasă, sau nu mergi?

După un moment de tăcere penibilă, văzând că d-ra Lica nu-i zice nimic, el, cu un curaj demn de un soldat roman trimis la execuție, silabisi monocolor:

- Nu merg nicăieri! Aici în casa asta, după atâția ani de sclavie, am devenit din nou liber. Am întâlnit o femeie, care mă tratează ca pe un om, ca pe un egal al ei, care nu se rățoiește la mine, crezând că are întotdeauna dreptate, care ține cont de părerile mele, de plăcerile mele. Femeia asta îmi respectă opiniile și tabieturile, își face timp pentru timpul meu liber, mi-a redeschis plăcerea, prin preocupările ei, de a mă purta dichisit și elegant, m-a învățat să descopăr farmecul vieții conjugale și mai ales m-a învățat să... să... urăsc carnea de porc...

La aceste ultime cuvinte, se auzi o ușă și o poartă trântite cu ciudă și amenințarea, cu un proces de pomină.

De pomină a fost procesul, dar mai de pomină a fost verdictul unui judecător șugubăț: „Fiecare să rămână cu ce a primit la schimb!”...

LANSARE DE CARTE

-Pamflet -

Ce frumos, când auzi de o lansare de carte. Vrei să te duci, desigur - acolo se adună lume bună, scriitori, jurnaliști, intelectuali, cititori înveterați, rude și prieteni de-ai autorului și apoi mai e și punctul trei : o tărie sau un pahar cu vin, o gustare, un suc, o cafea și posibilitatea

de a arăta sau demonstra cât ești tu de cult sau ... de prost.

Ce este o lansare de carte? – mai exact spus, cum văd eu o lansare de carte. Rolul unei lansări de carte este de a informa publicul și media de apariția unui nou volum, carte, a unui autor mai mult sau mai puțin cunoscut și incitarea la analiză, critică literară (sau mai puțin literară) catalogare, apreciere a conținutului, popularizare. O adunare de vreo 15 confrăți și invitați confrăți, care aparent se bucură de succesul tău dar în care aroganța și invidia cu greu sunt ținute în frâu, câteva rude, câțiva prieteni, câțiva curioși și câțiva chilipirgii veniți pentru o poză cu autorul și punctul trei, cel cu protocolul. Loc în care primești laude mincinoase, zâmbete false, încurajări ipocrite – altfel zis, o cheltuială în plus și inutilă.

-Aaa lansare de carte , putem să participăm și noi?

-Da desigur - zise cineva care n-avea nicio treabă cu invitații și nici cu lansarea.

-Mergem? Mergem că se lasă cu păpică și o țără de udătură.

Autorul, prins în mrejele lansării se consultă cu un confrate.

-Tu cum ai făcut?

-E... simplu, dar și complicat. Ai ceva de cheltuit. Mai întâi trebuie să găsești locație și nu orice fel de locație ci una care să-ți asigure sonorizare, fotografie sau chiar filmare, să dispună de mese și scaune și cel puțin 2 chelneri care să se ocupe de protocol – bineînțeles, totul contracost.

-De ce 2 chelneri, unul nu e de ajuns?

-Păi nu e, că doar nu vîi cu pahare, farfurii și tacâmuri de acasă și astea trebuie pregătite, spălate.

-Trebuie și mîncare?

-N-ar trebui neapărat, dar niște pizza, niște fursecuri, sucuri, cafea, o tărie eventual și un pahar de vin... În plus, unul nu mînîncă sărat, altul nu vrea pizza, altul vrea suc fără zahăr, altul vrea lapte la cafea –mofturi, dar sunt invitații tăi și trebuie să ai grijă de ei și să nu uit, nu trebuie să lipsească fructele.

-Aoleu, ca la cumătrie?

-Cam așa, pentru că trebuie să chemi și un cantautor să întretînă atmosfera – și nici acela nu vine degeaba. La fotografii să nu te prea înghesui, iar de filmare, doar dacă n-ai ce face cu banii.

-Hai mă, că acum totul este digital, e mult mai ieftin.

-Să nu uit, iei numărul de la contor că lumina se plătește și internetul la fel, iar la urmă ai să plătești o femeie de serviciu să facă curățenie.

-Mă, fir-ar a dracului de lansare de carte, cine naiba o fi inventat-o?

-Tot noi, doritori de faimă și de fâțarae. Lansarea de carte e ca într-un pariu în care unul e șmecher iar celălalt e fraier.

-Asta înseamnă o cheltuială de...

-Cam cât te-a costat cartea.

-Hai, nu exagera!. Așa mai bine mai scot o carte și renunț la lansare.

-Treaba ta – n-aș vrea să fiu în locul tău când or să apară cronicile și articolele din presă.

-Auzi, noi scriem, ne dăm de ceasul morții să ne afișăm să ne facem reclamă, ... DAR... cine ne citește?

Cine naiba mai citește, când tineretul și aproape toată lumea stau toată ziua cu nasul în telefon și nu-și citesc nici cursurile de la facultate.

-Și atunci tu de ce scrii?

-De amorul artei, ca să demonstrez nepoților că bunicul lor n-a fost un pierde vară - că dacă n-am fost bogat, nici fotbalist și nici cântăreț, măcar scriitor să fiu.

MERSUL LUCRURILOR

În viață, legi nescrise își urmează cursul și acționează indiferent de cunoștința sau voința noastră. Ceea ce e să se întâmple, se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu, cu sau fără intervenția noastră, ba dimpotrivă, intervenția noastră pro sau contra unei evoluții poate genera situații neplăcute, conflictuale sau chiar dezastruoase, ceea ce putea fi evitat dacă lăsam cursul firesc al derulării evenimentelor. Întotdeauna? Nu întotdeauna. Uneori reacția, impulsul de a interveni în mersul lucrurilor poate avea o turnură favorabilă, impresia că am păcălit soarta.

Cea mai mare greșală în acest sens este intervenția părinților în căsnicia copiilor lor. Tendința de a crede că ei greșesc în anumite privințe, chiar dacă este chiar o greșală la mijloc, conduce la intervenții neavenite, incomode din punctul lor de vedere și certuri supărătoare.

-Ce te bagi tu mamă (sau tată), în viața mea ? Ți se pare că știi despre ce e vorba, dar habar nu ai. Eu trăiesc viața mea și nu tu. N-am nevoie de sfaturi, nici de tutelă. Am 4? de ani, o experiență de viață suficientă să-mi dau seama ce e bine și este rău în relația, în familia mea. Dacă mie nu-mi este bine, dacă lucrurile au luat-o razna, dacă din discuții nu ne putem înțelege, de ce să sufăr, de ce să mă chinui, doar ca să dau impresia la lume, că mi-e bine? Eu nu trăiesc pentru a crea impresie la lume. Speranța de viață și așa este mică, am copii, am o datorie față de ei, trebuie să le creez un cadru de viață sănătos, nu cu certuri, cu teamă și cu neprevăzut. Dacă

mie nu-mi este bine, n-o să le fie nici lor. Eu ce fac ? Mă transform într-un martir, îmi atârâ viața în cui și aștept să teacă un val, ca să înceapă apoi altul? Până când ? Nu mai merge, nu pricepi?

Părinții nu prea vor să priceapă, ei insistă spre reconciliere, dar e mai bine să-și vadă de treaba și de viața lor, să nu forțeze situații de pe urma cărora poate ieși ceva rău și să apară reproșurile care să le macine conștiința și motivația tinerilor de a avea pe cine da vina.

-Poftim, m-am luat după capul tău și uite unde am ajuns. Ți place? Acum sunteți mulțumiți? Voi chiar nu înțelegeți că viața, principiile de viață s-au schimbat, că vremurile de altădată s-au dus cu tot cu modul vostru de viață auster? Vedeți-vă de viața voastră, de anii voștri, de bolile voastre și bucurați-vă cât mai puteți de puținul sau multul cu care Dumnezeu v-a învrednicit, rugați-vă pentru noi, dar nu vă băgați în viața noastră.

Un alt aspect îl comportă iluzia că este ceva de clarificat, că ar fi ceva de spus, părerea că cineva din anturajul tău așteaptă o explicație, o precizare. Nimic mai fals. Dacă cineva are o neclaritate sau simte nevoia unei precizări, lasă-l pe acel cineva să vină cu cerința, nu ieși tu în întâmpinarea lui cu presupunerile tale. Nu te crede mai deștept decât ești, nu fă imprudența să intervii în mersul unor lucruri care sunt intrate deja pe un făgaș și merg bine așa cum merg. Poți atinge coarde sensibile ale relației voastre, poți zgândări răni care erau cicatrizate, poți strica un echilibru care nu trebuie deranjat. Ai răbdare, căci timpul le rezolvă și le clarifică pe toate.

În concluzie, poți reține o maximă : În mersul firesc al lucrurilor, doar Dumnezeu și timpul au dreptul de a interveni.

NEA GIGI

- povestită de regretatul maestru constructor Nicolai Hofman -

Se întâmplă, ca oamenii să mai semene între ei. Se întâmplă. Nea Gigi însă, este unic și irepetabil. Bărbat solid, nu prea înalt, fără vârstă, degajă în jurul său, oriunde s-ar afla, liniște, voie bună și un soi de încredere inexplicabilă. Lângă el te simți ocrotit, lui îi poți încredința orice necaz sau supărare, el te „ogoieste”, te calmează și te sfătuiește, povestindu-ți la rându-i, de ale sale, astfel încât, de la necaz la glumă, să nu mai fie, decât un pas și nea Gigi face, întotdeauna, acest pas. Povestirile sale sunt încărcate de un umor pitoresc, spontan și curat bazat pe observații logice și amănunte picante. Talentul lui de povestitor și modul în care o face, este artă curată. Omul acesta și-a greșit cariera. Și-a petrecut viața, ca maestru constructor prin șantierele țării și, chiar dacă a avut foarte multe necazuri în această meserie, o practică în continuare pe cont propriu, cu o echipă adhoc, pe unde apucă. Vădov de tânăr și-a crescut cei patru copii, o fată și trei băieți, cum a putut. Și-a lăsat gospodăria în grija fetei, băieții sunt în capitală, iar el lucrează pe unde poate.

-Nea Gigi, de ce nu te liniștești, pe lângă casă? Ce rost mai are să „bați țara”, în căutare de lucru?

-Trebuie păpică, domnule. Multă și bună să nu ne steie în gât. Băieții sunt mari, iar pretențiile și mai mari. Unul e încă la facultate, ăla mare n-are locuință, celălalt vrea să-și ia mașină și... ce știi matale, la București gagicile sunt scumpe... În construcții încă se mai poate câștiga un ban.

- Ca și altădată.

- Ehehei... Ce era altădată... Era și bine, dar era și rău. Odată era să mi se înfunde.

*

Era toamna târziu. Terminasem de construit un grajd mare în sectorul zootehnic al unui CAP, dotat cu tot ce-i trebuie. La recepție, ca la recepție - băutură, mâncare, gagici... muzică. Totul părea în ordine. CAP-ul trebuia să ne mai dea niște bani, destui de mulți după cum socotisem noi, ca să-i mulțumească pe toți. Una care nu fusese invitată, nici la sândrofie, nici la împărțeală, a chemat poliția economică. A venit un locotenent tinereț și m-a luat noaptea din așternut.

-Dumneata ești maistrul Gigi Pintilescu?

-La ora asta nu-s prea sigur... Cred că eu sunt.

-Sunt locotenentul Praștie, de la poliția economică, specialist inginer constructor. Vă rog să poftiți cu mine!

Îți imaginezi că, dacă m-a rugat, nu puteam să-l refuz.

-Tovarășe Gigi, suntem informați că ați majorat, nepermis de mult, și cu bună știință, manopera lucrărilor de la grajd și ați „umflat” măsurătorile, în baza cărora s-au făcut calculele. Asta înseamnă vreo... 5 ani de pușcărie. Dați o declarație!

- Ce fel de declarație? N-ar fi mai bine să mergem la fața locului și să reluăm măsurătorile împreună?

-Oricum mergem ca să stabilim prejudiciul. Te-ai ars, nenicule. Să știi că nu-ți merge cu mine. Eu sunt specialist. Eu mășor.

-„Trăiți, dom' inginer... Dv. mășurați...

S-a muncit trei zile. Locotenentul s-a cățărat pe pereți, pe acoperiș, s-a târât prin toate ungherele, în timp ce nea Gigi stătea și nota, ce-i dicta acesta.

-Și acum, la calcule. Să te văd, tovarășe Gigi, că acuș nu te mai văz 7 ani...

-Dom' locotenent...

-Pardon! Domn' inginer.

-Mă rog, dom'inginer, calculați dv. ca să iasă cât mai corect. S-ar putea ca eu să fi greșit și să le fac tot greșite.

A calculat locotenentul încă două zile. Când a confruntat cifrele cu ale maistrului, era să moară. După calculele sale, nea Gigi mai avea de primit o groază de bani.

-Nu se poate... am greșit undeva... bâlbâi el, pierdut.

A calculat din nou și a obținut același rezultat. S-a enervat, a înjurat, a aruncat hârtiile, le-a calculat din nou, degeaba. Distrus, l-a chemat pe maistru.

-Bă, nea Gigi, nu mă lăsa. Mă fac de răs, auzi? Păi, la ce-am mai venit eu, aici? Trebuie să-mi iasă măcar o mică diferență de preț, ca să demonstrez superiorilor că apăr interesele statului.

-Ascultă... dom' inginer sau locotenent, ce-i fi dumneata. Dacă nu te superi, ce vârstă ai?

-25 de ani. Dar ce importanță are? Ce, crezi că-s prost? Sunt inginer. Sunt polițist la economic...

- 25? Păi... eu fur...de 30. Dacă trebuie să iasă așa cum vrei dumneata, atunci lasă-mă pe mine să fac calculele. Dar așa cum știu eu și... să nu mai ameninți pe nimeni, ba cu 5, ba cu 7 ani de pușcărie. Clar?

NUNTA

Frumoase sunt obiceiurile moldovenilor, deși unele din ele atât de costisitoare, încât cu greu te redresezi, și asta, în câțiva ani. Dacă înmormântările, echivalează cu un faliment, atunci o nuntă este un dezastru de proporțiile unui cataclism natural. Evident ne referim la familiile sărace, cu un venit mic și mediu, nu ne complicăm existența cu analiza acestui fenomen în familiile bogaților sau ale șarlatanilor.

Luță Cârlan, din satul Glodeasa, era în culmea fericirii. De, nu se însoară omul în fiecare an. Fudul, mergea pe mijlocul uliței, de era să-l calce o căruță.

-Treci, mă zăbăucule, din drum. Ce mergi pe mijloc, de parcă te-ai duce la însurătoare?

Uite-l al naibii, ce m-a cunoscut, gândi Luță, continuând să meargă pe mijlocul drumului. Luță făcea parte dintr-o familie săracă, cum erau mai toate, din satul Glodeasa, sat situat în câmp deschis, departe de alte așezări, un sat propus pentru strămutare. Lumea ca lumea, nu se prea dădea dusă. Cei care își făcuseră un rost, plecaseră de mult, rămânând doar cei legați de glie și cei care nu aveau la ce sau unde, pleca. Familia Cârlan era una din cele care nu aveau nici unde, nici la ce pleca. Erau legați de satul în care au văzut lumina zilei, aveau

olecuță de pământ de pe care se hrăneau, de bine de rău, unde să se ducă? Și apoi este știut faptul că țaranul român este greu de clintit din locul său. Tache Cârlan, tatăl lui Luță, era un om imprezibil, care nu gândea prea mult înainte de a vorbi, de aceea era greu de crezut că el spunea chiar ceea ce gândea. Slobod la gură și de cele mai multe ori cu un pahar de băutură la bord, se trezea vorbind vrute și nevrute. Îl mai potolea nevastă-sa Safta, gurile rele zicând că uneori și cu forța. Nu avea decât un băiat, pe Luță, despre care spunea:

-E un bleg și jumătate, nu-mi seamănă nici mie, nici mă-sii. Țsta n-o să se însoare niciodată. Știu eu, ce știu...

Bleg, nebleg, era copilul lui și acum, culmea, i se făcuse de însurătoare. Mireasa era fata lui Boacă, Frosa, frumușică, cu avere, doar că mai fusese de două ori măritată, odată la oraș și o dată într-un sat, departe, și de amândouă ori venise acasă cam la trei-patru zile după nuntă. Ai ei susțineau sus și tare că fata era prea sensibilă și nu suporta să stea departe de casă. Când s-au dus în pețit, Boacă nici nu voi să audă.

-Eu nu am fată de măritat.

-Da, ce ai să faci cu ea, bă? Crezi că o să vină prințul Carol, să ți-o ieie?

-Țsta, cine mai e?

-Nu știu, am auzit aseară pe la crâșmă vorbindu-se de el.

-Nu, nu i-o dau nici lui. Fata asta e născută fără noroc. Nu i-a mers de două ori, înseamnă că nu-i merge în căsnicie.

Au servit din sticla cu care venise Cârlan în pețit, au mai băut una de la Boacă, s-au chilit binișor și au început a-și caracteriza copii.

-Băăă, eu am o fatăăă... cea mai cea, din sat, auzi? Numai că... are un mic defect. Unu mic...

-Care, bă?

-E... e... puțin gravidă, bă.

-Lasă, bă, Boacă, bă...Asta nu-i mare lucru. Mai bine o chema Frosa lu Boacăăă... auzi? Da lasă că, nici flăcăieșu meu nu-i de colo. Munceeește, munceeește, da se mai și hodinește, iar dimineața... nu-i ajung două fântâni în ogradă, auzi?

Mai ziseră o groază de tâmpenii și în final se înțeleseră.

-Bine, bă, atunci bate palma.

-Măăă, da nași?

-Am eu nași. Ăl bătrân cu cea bătrână. Le dăm noi niște bani și apoi îi luăm înapoi. În plus, fiind cu noi într-o ogradă, ne scutește de a mai face fasoleală cu luatul' nașilor de acasă.

-Bătrânii tăi? De ce să nu caute alții, mai tineri?

-Păi ce crezi tu mă, că mai găsești fraieri care să-și cheltuie toate economiile, să se împrumute, să rămână datori doi ani, ca apoi, după ce fac și botezul, să le întoarcă finii, curu'? Lasă, că i bine cum zic eu.

Și uite așa, la un pahar, s-a făcut înțelegerea. Acum, erau gata de nuntă. Pregătirile erau în toi, când cineva îi anunță, că muzicanții nu mai pot veni. Unul s-a îmbolnăvit, iar un altul a fost arestat pentru furt. Ce era de făcut? Nunta, nu o mai putea amâna. De unde muzică?

-Îl luăm pe Jan, țiganul. Țsta a cântat în armată și pe front. E ăl de-i zice lumea, „Foc”. A rămas sârmanul cu o fixație, din urma unui atac de pe front, când l-a găsit cineva pe câmp, repetând întruna cuvântul „foc”.

-Singur, bă? Ce să facă o vioară la atâta lume?

- Păi, în satul vecin, nu este unu' a lui Cioacă care cântă la clarinet?

- Ar fi, și...

- Și, gata.

- Cum gata, bă? Da, gurist?

-Ei, asta-i. O mai cânta Frosa, din gură, că le are...

-Cum să cânte mireasa la nuntă, bre, sunteți nebuni?

-Iaca, să cânte, să se bucure că se mărită și să facă și economie la bani.

- Și Luță știe melodia ceea cu „Eu mă duc, mamă, mă duc...”

-Ptiu, țăcăniților, voi v-ați dilit de tot, de atâta băutură, îi luă în primire nevasta lui Coțofan. Păi așa, îl chemăm și pe dascălul Neculai, să zică și el vro două...

-Pe popă, nu-l chemați?, chițăi un moșneag costeliv?

-Hai sictir, popa să-ți cânte ție, unde știu eu.

Ce, mai, tura vura. Anunțați din om în om, cu mic cu mare, alcătuiră la repezeală o orchestră ad-hoc, stabilind și repertoriul. I-au adunat pe noii muzicanți cu o zi înainte de nuntă și-i au pus să cânte, așa de acomodare. Adunaseră o vioară, un clarinet și o muzicuță de gură. Doamne, ce harmalaie ieșea. Jan, țiganul, care mai cântase pe vremuri pe la câte o petrecere, se erijă imediat, în șef de orchestră.

-Clarinetu, fii atent la mine. Dacă mă dai de sminteală, te mănânc cu tot cu pene. Țâne, ritmu, bre!

-N-am dobă, Jane, după ce să țin ritmu?

-Bă, cu muzicuța, tu să sufli sacadato, tare, cât te țin bojocii.

-Bat eu, doba, nene, se băgă un țângău în vorbă.

-De unde știi tu să bați doba?

-Am învățat de la televizor, de la „Tezaur folcloric”. De câte ori cântă ei, eu bat doba.

-Da, dobă, ai?

-Am un bidon de plastic, de nu-ți mai trebuie nimic. Întrebați vecinii.

-Bă, țacă, vezi să n-o iei pe cocoasă. Marș acasă după bidon.

Până la urmă, puștiul se dovedi cel mai bun din formație. Avea un talent la ucis bidonu', de ziceai că are ciudă pe el, din naștere. Și-a legat bidonu' cu un cordon, pe după gât, și-l altoia cu amândouă mâinile, în orice ritm doreai. Jan era mulțumit.

- Orchestră, ochii, la mandea. Fii atent muzicuța, mâncate-aș, că o iei... Aici ai venit la muncă, nu la distracție.

Și, dă-i repetiție. Cum, necum, stâlcit, sau în dezacord, dar măcar ajunseseră la performanța să înceapă în același timp și să se oprească în același timp.

-Coane Boacă, să vină duduia să încercăm un solo, strigă Jan.

Începură, alt gen de repetiție, cu soliști. Toate mâțele și toți câinii din ogradă o luară la sănătoasa, ca la cutremur. Lelițele care înveleau sarmalele, închiseră ușile la casă și dădură aparatul de radio la maxim. Curtea lui Boacă, unde trebuia să aibă loc nunta, căci așa

se înțeleseră, devenise o sursă de poluare fonică, care concura cu hărmălaia din barurile de la oraș. Doar Luță era fericit. Își sorbea din ochi viitoarea consoartă, cum cânta „Radu mamii, Radule” și o mai întreba din când în când:

- Ce zici, Frosico, s-o zic și eu pe aia cu „Eu mă duc, mamă, mă duc”?

-Mai târziu, Luțule. Nu vezi că acu exercizez? Pot să încep, nene Jane?

-Nu, întâi începem noi. Când ridic arcușu și-ți zic, „foc”, începi!

Dar, să lăsăm „artiștii” să-și facă meseria. Veni și ziua nunții. În ogradă la Cârlan, era mare vânzoleală.

-Bă, Luță, vezi poate mă faci de râs. Ce te bâțâi așa, ca blegu?

-Am emoții, tată. Așa, parcă mă ia cu frig.

-Ia un leac pentru frică. Da, să nu iei mai mult de o sută de grame, că e cam tare...

-Ei, acum cum arăt tată?, zise flăcăul după ce „păli” o „răchie de pufoaică”.

-Acum arăți bine, ca un vițel dat la supt, dar dacă mai sugi ceva, o să arăți ca un bou. Hai, că așteaptă nașii.

-Da ce, ei nu pot veni din fundu grădinii, decât cu muzică?

-Bă, fii civilizată și respectă-ți nașii. Vezi, că se uită lumea la tine. Ia muzica și marș, la bătrân.

Încadrat de doi băiețandri, țațoș și cu muzica după el, Luță înconjură casa și se duse la bunică su, la casa veche. Bătrâna le ieși înainte, poftindu-i înăuntru.

-Da, tataia unde-i?

-E... afară... vine imediat. De emoție, l-a apucat pântecăraia.

-Nea Jane, ia zi una săltăreață, poate termină mai repede...

Serviră câte un rachiu și o prăjitură, apoi cu moșnegii după ei, o cotiră pe uliță în jos, către casa miresei. Pe drum se strânseseră o cioată de țânci gălăgioși, care făceau concurență muzicii. Muzicanții cântau ceva ce semăna a marș, în ritmul sacadat al bidonului. La poartă la Boacă, Frosa în rochie de mireasă, îi aștepta cu dulceață și apă rece. Fu servit mai întâi, mirele, care după ce măncă jumătate de borcan, când dădu de apă, întrebă:

- Da' bere n-aveți?

Oamenii râseră, crezând că glumește, doar mă-sa care era pe lângă el și îl cunoștea ce poate, îi înșurubă un ghiont sănătos, care-l reduce la tăcere. În curând curtea se umplu cu săteni. Nașa, postată pe un scaun cu spătar, rânjea la fiecare, înclinând din cap, a bun venit. Mirele intră în casă, iar în curte se încinse un fel de joc. Lumea dansa după ritmul bidonului, că melodia propriu-zisă, nu se înțelegea. Nașul, galben la față, făcea naveta între scaun și closet. În fine, mireasa era gata pentru gătit. Nașii își ocupară locul în spatele miresei, iar mirele îi ținea oglinda. Cu chiu cu vai, chioară cum era, nașa o moșmoli pe mireasă potrivindu-i voalul, cum se nimeri. Urmă tunsul și rasul mirelui. Ciunțit și tăiat cu lama, arătând ca după o luptă cu pisica, Luță se declară satisfăcut. Urmă iertăciunea și nelipsitul cântec „Ia-ți mireasă ziua bună” la care toate miresele plâng. Surprinzător, Frosa nu dădea deloc semne de emoție.

-Ce are, mireasa? Nu plânge? Ziceau ai ei, că e foarte sensibilă...

-Ar plânge ea, dacă ar ști ce se cântă. Da, i-au băgat vată în urechi și nu aude nimic, că pe asta dacă o apucă plânsu', o ține toată ziua și strică nunta.

În sfârșit au ieșit cu alai mare, plecând spre biserică, la cununie. În drum, după obiceiul locului, băieții aruncau cu apă în fața miresei, să-i fie viața bogată și să-le iasă și niște bani, pe care trebuia să-i plătească mirele. Unul mai neîndemânatec, aruncă apa din găleată mai sus decât trebuia, murându-l pe mire, din cap până în picioare. Acesta trase o înjurătură și se luă după neinspirat. Se produse un fel de fugăreală printre nuntași la care îi puse punct, Tache, cu două scatoalce, administrate din toată inima, una mirelui și una potlogarului. La biserică, totul a decurs normal, cu excepția faptului că la sfânta împărtășanie, când preotul le dă mirilor să guste de trei ori din paharul cu vin, Luță, a luat paharul, tot, dintr-o înghițitură, zicând:

- Bun! Mulțam, sărut mâna părinte. Mai ai?

Noroc că maică-sa era lângă el, făcându-și datoria, după cum, deja, știm.

Întoarcerea acasă, a decurs fără peripeții. Odată intrați în curte, stabiliră masa nașilor și așezară lumânările aprinse, într-o găleată, pe masă. Încropiseră ei și un fel de cort, pentru cazul că va ploua, dar era prea mic să cuprindă toată lumea prezentă la nuntă. Abia ajungea să adăpostească masa nunilor și orchestra. Lângă poartă, urcaseră un copil într-un copac, care trebuia să fie atent când veneau invitații și să strige „primirea”. Atunci, se deplasau și nașii la poartă, servind cu rachiu și cozonac. Băiatul a stat el cât a stat, în copac, până la o bucată de noapte, dar apoi a adormit și a căzut, scrântindu-și o mână. Neavând cine să-i mai

anunțe pe nași când vin invitații, și fiind puțin probabil să mai vină cineva așa de târziu, se renunță la primire.

-Jane, nu mai cânti primirea bre, ai înțeles?

-Bine, coane, că și așa ne deranja programul. Orchestra, ochii la mandea! Hai, că suntem buni, să chiorăsc dacă vă mint. Hai, solistaaa...

În aplauzele nuntașilor, mireasa, făcu vreo două piruete de era să cadă, împiedicându-se de rochie. Orchestra începu o melodie, iar la cuvântul „foc”, Frosa își puse în valoare talentul de cântăreață, atacând un cântec de pahar. Bidonul, bubuia sinistru sub loviturile necruțătoare ale țăncului artist. Toată lumea dansa, care cum apuca, numai Luță stătea cu gura căscată, admirându-și consoarta. Deodată, de la bucătărie, se auziră țipete isterice. O babă adormise pe cuptor și lunecase, căzând cu o mână în oala cu borș, care fierbea pe plită. Neavând cu ce o duce la dispensar unde, oricum, nu mai era nimeni la ora aceea, au îmbătat-o și au culcat-o în șopron. După ce se potoliră, reveniră la o „horă mare”. Ca să aibă loc de dans, masa nunilor cu tot cu lumânări, fu împinsă până la perete. În toiul dansului, Jan care dirija orchestra, rotindu-se printre ei ca un titirez, observă cum cortul improvizat, a luat foc de la lumânări. Opri brusc muzica, strigând în gura mare:

-Foc, foc!

Crezând că i s-a dat semnalul pentru melodia următoare, Frosa începu să cânte „Radu mamei, Radule”, în timp ce lumea alarmată încerca să localizeze incendiul. Se termină și cu asta și nunta își reintră în normal. Tache, pilit de-a binelea, se retrase într-o cameră unde adormi buștean. La un moment dat, se stârni din nou gălăgie.

-Unde e mireasa, s-a furat mireasa. Hai s o căutăm.

-Mirele, mirele s-o caute și să dea vadră (adică de băut).

-Lasă că vine ea singură, spuse mirele continuând să mănânce și să bea.

După jumătate de oră, văzând că nu apare, Luță se apucă de căutat mireasa. N-o găsi și zbieră ca un apucat:

-A fugiit! A fugit mireasa, oameni buni.

Oamenii se alertară. Dacă n-a fugit, unde e? Se organizară în grupe și se apucară de căutat, prin curțile vecinilor, căci prea departe nu credea nimeni să se fi dus. Au găsit o în podul șurii la un vecin, în fân, împreună cu un flăcău care o furase. Tot așteptând să fie căutați, obosiți cum erau, au adormit. De bucurie că și-a găsit mireasa, Luță dădu de băut la toată lumea, neuitând că și el e om. Îi veni iarăși poftă de a cânta.

- Frosico, eu când intru cu „Eu mă duc mamă, mă duc”.

-Ai să te duci la mă-ta de urgență, dacă mai bei ceva, îi șuieră mireasa, toată numai zâmbet.

Dar iată că nunta se apropie de sfârșit. Veni rândul paharelor „dulci” (care fie vorba între noi, erau acre ca oțetul), care se închinau perechilor de invitați înainte de a contribui și ei cu o anumită sumă de bani, la bunăstarea noii familii. Unii, țineau câte un discurs cu acest prilej, alții însă, plăteau pur și simplu, anunțând totuși suma. Safta simți dintr-o privire că-i lipsește bărbatul. Îl găsi dormind într-o cameră, pe un colț de pat.

-Scoală, proclertule, că mă faci de răs. Hai că-ți vine rândul să dai banii pe masă.

Trezit brusc, buimac de somn, Tache, bodogăni ceva ca o scuză, și ieși tocmai la timp, când vornicelul striga.

-Urmează socrul cel mare. Unde este socrul cel mare? Hai socrule, să vedem ce poți.

Tache se apropie adormit, căutând din ochi pe fecioru-su. Stătea ca împăiat, cu ochii beliți la Frosa, parcă n-a mai văzut muiere în viața lui. Ea mai înaltă și mai durdulie, el slab și pricăjit ca un motan în călduri. Tache ceru liniște. Se urcă pe un scaun, își roti ochii teatral, și punând o mână pe capul lui fecioră-su, se adresă adunării:

-Frați, nuntași și naș... tataie. Iaca, aista e băietu meu! Eu l-am făcut, eu l-am crescut. Am adunat cu greu, cinci sute de lei, pe care îi dau acum aici, daaa... dacă și dintr' aista o ieși om gospodar, să mă pupați voi pe mine... undeva.

L-a salvat Jan, care începu să cânte o tropăică și toată lumea începu să bată din palme, trecându-se la următorii nuntași. Oboseala își spuse cuvântul. Nimeni nu mai respecta obiceiurile știute, dându-se peste cap până și desgătitul miresei, și altele. În fine lumea a început să se miște către ieșire. Practic, nunta se terminase, rămânând doar cei care voiau să mai bea. Locuința mirilor era stabilită la capătul satului, într-o casă a unui frate de-a Saftei, plecat Dumnezeu știe pe unde și de care nu se mai știa nimic.

Mirii au plecat la casa lor, iar toți ceilalți, la culcare. Numai mama Frosei, nu putea să doarmă, știind că ascunsese cu strășnicie un mare secret, despre fata ei.

Nu, faptul că era gravidă. Asta se știa. Ce nu se știa, era faptul că Frosa făcea în timpul nopții, pipi în pat, motiv pentru care fusese fugărită acasă în primele două căsnicii.

A căutat-o pe la medici, a cheltuit cu medicamente, dar nici un tratament nu și-a făcut efectul. Acum, sărmana mamă stătea cu frica în sân, să nu o alunge și băiatul Saftei și fiind în sat, să se facă de tot râsul lumii. Dar, trecu o zi, trecură trei, trecură cinci, și fata nu venea acasă.

- Doamne, bărbate, nu-i a bună. Să nu-i fi făcut căpătul bieteii fete. Hai la ei, să vedem ce e.

Se duseră tremurând și rugându-se la Dumnezeu s-o mai găsească în viață. Îi găsiră în grădină trebăluind de zor și râzând fericiți. Frosa, sări bucuroasă în brațele mamei, care nemaiputându-se abține, izbucni în lacrimi.

- Ce-i mamă, ce s-a întâmplat?

- Mai întrebi? Cum te-ai descurcat?

- Cu ce?

- Cuuu... pipi.

- Aaaa! Stai liniștită mamă. Eu fac pipi, dar el face... caca. În rest, suntem fericiți.

OAMENI și oameni ...

-Da, știm, sunt două categorii. Sunt OAMENI și oameni. Și ce-i cu asta? E dreptul lor să fie dintr-o categorie sau alta. Ei hotărăsc.

-Ei, aici te contrazic. Nu ei stabilesc din ce categorie fac parte.

-Dar cine?

-Noi, beneficiarii „omeniei” lor. Noi stabilim - în funcție de comportament, de atitudine, de situație. Omul se naște cu o anumită conformație fizică și intelectuală, conformație care suferă modificări de-a lungul întregii vieți. Primul impact îl are „cei șapte ani de acasă”. Familia este prima care își va pune amprenta pe modelarea individului ca „om”. Părinții sunt primii care formează sau strică comportamentul copiilor.

-Bați câmpii, cum să-l strice?

-E un mod alambicat de exprimare. Gândește-te ce comportament și formațiune ca individ va avea un copil singur la părinți căruia i se intră în voie cu toate, căruia i se oferă totul, care nu împarte nimic cu nimeni, care este cocoloșit, nu este pus la treabă, nu cunoaște dragostea de frate, compasiunea și grija zilei de mâine. Este viitorul arogant și infatuat, este omul mânat de propriile lui interese, este omul marcat de invidie, de răcă, ură și sarcasm - asta în condițiile în care nu intervin pe parcurs, alți factori de influență și sigur intervin

-Este o regulă?

-Nu, nu este o regulă. Sunt copii singuri la părinți care devin o „bomboană” de OM Secretul? PĂRINȚII. Ei fac și desfac, ei sunt alfa și omega.

-Problema este relativă, e discutabilă, dar să nu intrăm în amănunte.

-La polul opus, sunt copiii cu mai mulți frați...

-Te rog, scutește-mă de altă disertație, sari peste asta.

-Bine, atunci să trecem la etapa următoare - rolul școlii.

-Aoleu, aici o să-mi faci capul calendar. Că școala face, că părinții desfac, că învățământul nu mai e ce a fost, că nu mai există reguli, că nu mai există ordine, că nu mai există respect, că de vină e și sistemul, bla,bla, bla. Putem sări și peste asta?

-Putem, după cum au făcut-o și indivizii care în loc să devină OAMENI au devenit oameni.

-Și ce-a mai rămas?

-Au mai rămas multe, dar văd că nu-ți place să le analizezi.

-Auzi, la teorie sunteți toți ai dracului de tari. S-a umplut lumea de pedagogi, de sfătuitori și falși intelectuali. Tot prostul își dă cu părerea, tot novicele îți da sfaturi, tot profanul critică. Mai ai ceva de adăogat?

-Aș mai adăuga influența anturajului asupra individului.

-Te rog, fii foarte scurt.

-Da. Anturajul poate strica sau forma un individ, sub toate aspectele. O vorbă din bătrâni este relevantă „spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești”.

-Oprește-te aici. Nu mai lămurit de ce această discuție.

-Aa, vroiam să reiterez faptul că nu ne cunoaștem niciodată prietenii și neprietenii (care nu sunt neapărat dușmani) decât în împrejurări deosebite.

-Da, știi: „Prietenul la nevoie se cunoaște!”.

-Ești depășit. Prietenul și la bucurie se cunoaște. Pizma din privirea și din atitudinea prietenului este cu atât mai mare, cu cât bucuria sau succesul tău e mai mare. Dacă la necaz, până și un dușman îți poate acorda compasiune, la bucurie sau reușită, îți cunoști cu adevărat prietenii și nu neapărat prietenii, cât cei care

sunt cu adevărat OAMENI. Dar văd că nu prea te interesează tema discuției, ba chiar cred că te incomodează.

Scuză-mi curiozitatea, cu cine am stat de vorbă?

-Cu... conștiința ta.

-Aaaa, în cazul acesta s-ar putea să fi greșit foarte tare

-Sigur că da. Omul e suspus greșelii... Dacă ai o părere, nu fi ferm convins că e și bună. Ascultă și părerile altora. Asta dacă vrei să fii OM.

PENURIA DE COMBUSTIBIL

În anul o mie nouă sute și ceva s-a înregistrat pe plan mondial o penurie de combustibil. Pur și simplu, controlul consumului de carburanți a scăpat de sub control și până la... instaurarea democrației într-o țară cu rezerve de petrol se impunea o reglementare, o economie unanim consimțită a tuturor statelor interesate. S-au adunat reprezentanți ai mai multor țări printre care și România. Specialiști în domeniu, au venit cu propuneri care de care mai sofisticate, cu situații, analize, scheme și grafice, care să permită desfășurarea activităților din industrie, economie și transporturi, la un stadiu cât de cât acceptabil. Nimic nu a fost neglijat, nici o idee nu a fost marginalizată sau exclusă până nu a fost unanim analizată și întoarsă pe toate părțile pentru a-i stabili eficiența. Au fost avansate idei concrete cu aplicare imediată cum a fost construirea de autovehicule de dimensiuni cât mai mici și cu un consum minim de combustibil, stabilire de zile ale săptămânii când să circule mașini care aveau număr cu soț și alte zile în care să circule cele cu număr fără soț, alocarea de cote fixe de

combustibil pe fiecare vehicul de transport, utilizarea cât mai eficientă a mijloacelor de transport în comun în detrimentul transportului individual, utilizarea derivatelor petroliere cu cifră octanică mai mică. Din partea României a participat expertul energetic de renume mondial, Ioan Constantin Bulă, care a excelat prin mulțimea soluțiilor tehnice propuse. S-a consemnat totul într-un portofoliu, semnat parafat, adjudecat – și s-a trecut la fapte. S-a stabilit de comun acord, ca după implementarea măsurilor în fiecare țară participantă, să se reunească din nou în termen de 6 luni, cu concluziile experimentului aplicat. La noua întrunire s-au prezentat aceiași specialiști care au propus măsurile. În parcarea locului de adunare, puteau fi văzute niște chichinețe de mașini, care de care mai mici, de te întrebai cum Dumnezeu s-au urcat și cum au coborât oameni din ele – toate având evident un consum redus de combustibil. Dar... pentru că există și un „dar” pe trei locuri de parcare, trona o limuzină de vreo patru metri din care numai motorul era de doi metri. Toți reprezentanții la reuniune, s-au scandalizat și s-au adunat în jurul mastodontului, întrebându-se al cui era? La un moment dat, ușa limuzinei se deschide și își face apariția, nimeni altul decât expertul român, Ioan Constantin Bulă.

Ceilalți reprezentanți, de cum l-au văzut, au și sărit cu gura pe el, reproșându-i că este inadmisibil un asemenea lux, în condițiile în care se cere un consum foarte mic de combustibil. Zâmbind superior, expertul român s-a explicat:

-Stați liniștiți că ăsta e un motor care funcționează cu apă, nu cu derivate petroliere.

-Cum așa, vociferară ceilalți experți.

-Uite-așa bine. Ia ridicăți capota și vă convingeți.

Se îmbulzără toți în jurul mașinii și unul săltă capota. Stupoare... În locul motorului, se aflau 6 bărbați leorcă de sudoare care trăgeau la pedale și în momentul când s-a ridicat capota au început să strige:

-Apăaaa, apăaaa ...

SĂ CREZI ÎN SOARTĂ

Am avut o iubită în liceu de care m-a despărțit viața. Ne-am căutat unul pe altul, tot întrebând printre prieteni sau cunoștințe, dar nu ne-am mai găsit. Pe atunci nu existau telefoane decât la primării și la sediul CAP sau SMA, iar ca să suni undeva, trebuia să faci comandă, cu aviz telefonic pentru data de, la ora de... trebuia să te știe și să te audă toată lumea ce vorbești, era complicat, iar scrisorile erau vâdate, desfăcute, citite și deci nu prezentau siguranță. Probabil că nici interesul nu a fost atât de mare. Apoi ea s-a măritat cu un coleg de-al meu. După ani buni, la vârsta a treia, ne-am regăsit pe Facebook, dar firească, nu am mai luat legătura. Problema e - chiar dacă ea nu recunoaște - că ori de câte ori mă „vede” sau își amintește de mine, se întreabă în sinea ei, cum i-ar fi fost viața dacă am fi rămas împreună. Nu avem ce regreta. Dumnezeu a rânduit ca fiecare dintre noi, să primească de la viață, tot ceea ce și-a dorit. Mai trist este pentru cei care s-au hotărât (în grabă) să fie împreună și apoi s-au despărțit.

Dezamăgirile sunt crâncene și ireparabile! O relație reluată după o despărțire, nu va merge, nu va rezista, pentru că motivația persistă și nu poate fi negată. Nu e un capăt de țară și totuși ... este. De multe ori

adevărul trebuie ținut cu grijă ascuns și nu strigat în gura mare. Câtă minte i-a trebuit unui bărbat care într-un moment de sinceritate (eu zic, prostie - nu contează dacă era beat sau treaz) i-a zis soției : „-Știi, la început eu nu te-am iubit, dar apoi m-am îndrăgostit de tine și acum nu concep viața mea fără tine.”. S-a creat derută, ea a rămas siderată. S-au despărțit fără prea multe explicații. Ea nu a putut să treacă peste acest fapt și nici nu știu dacă a avut puterea să-l discute, dar durerea sufletească a fost enormă. Nefericitul și acum se întreabă: „Unde am greșit? Ce-am făcut așa de grav ?”. Nu știu dacă conștientizează gestul. Răspunsul e unul singur : - Ori ce-ai fi făcut ți-ar fi fost iertat, cu excepția faptului că i-ai mărturisit că nu te-ai căsătorit cu ea din dragoste. Nu v-a fost sortit, de la început, să fiți împreună.

Asta e! Să crezi în soartă !

VREM CASE DE MARCAT LA BISERICI?

Sigur că da! Asta a mai rămas de rezolvat și apoi toate vor merge bine în țara asta. Vă imaginați ce fraude fiscale se produc în economia românească, cum se îmbogățesc popii? Aici mă refer la popii „simpli”, nu la Clerul Înalt. Câte 10 lei de la o babă, câte 20 de la alți gospodari, în 10 ani, își cumpără popa mașină, dacă nu mai cheltuie din ei, că de... - trebuie de plătit curent, apă, gunoi, lemne de foc, taxe cerute de protoierie, contribuții, calendare, reviste, ziare religioase, cărți, lumânări și altele. Să fie clar, primăria nu acordă nicio facilitate fiscală parohiilor, nu-i scutește nici măcar de plata gunoiului.

Să se angajeze și un casier, oamenii să stea la rând după bonuri și preotul să înceapă slujba după ce toată lumea plătește și se completează și registrul de casă. Apoi la sfârșit, să se contabilizeze banii (deci să se ANGAJEZE ȘI UN CONTABIL) care să predea banii în bancă (Banca nu lucrează duminică, nici de Anul Nou, nici de Paști nici de Crăciun, nici de Rusalii... dar ce mai contează) să se întocmească actele și să se depună în casa de fier - care trebuie musai procurată. Apoi unde este un casier, un contabil, un om de serviciu, un preot, un dascăl și un pălimar, ca să se facă o evidență corectă a muncii, n-ar trebui și un director aprobat de Consiliul parohial, format din cca șapte consilieri? Și cum e obiceiul, de Crăciun sau de Paște, să vină Curtea de Conturi în control și să se suspende slujbele. Enoriașii... să se ducă la sectanți sau la sataniști, că aia nu vor case de marcat. Odată cu introducerea caselor de marcat în biserici, propunem să se introducă case de marcat și în păduri și la purtător în campaniile electorale, și în spitale la tratamente și consultații, chiar și cămătarii să aibă casă de marcat și vânzătorii ambulanți de valută din piețe, și țiganii ciorditori și vrăjitoarele și fetele de pe centură și violatorii și hoții (NA, CĂ AICI INTRĂ TOȚI...) în afară de maneliști, că la sumele colosale câștigate într-un timp foarte scurt, ar trebui câte 10 case de marcat. Vă imaginați că sunt maneliști care cer până și 20.000 de euro pe o cântare (cât ar câștiga o mie de popi într-o lună sau câteva pensii speciale nesimțite). Știați că un preot primește de la stat doar 60% din salariu cu precizarea că diferența de 40% să și-o încaseze din parohie (din ce?) Dar statul deși dă doar 60% din salariu reține 46%- toate taxele - ca la plata unui salariu întreg.

Dar să nu ne abatem de la subiect. În biserici, trebuie introdusă ordinea, taxele de rugăciune cu TVA, taxă pe pupatul icoanelor, impozit și taxă pe drepturi de autor la cântările religioase și liturghii, iar popii să aibă semnătură electronică și fișă la zi cu protecția muncii. Să se termine odată cu debandada asta fiscală !

Versuri

CE-I VIAȚA?

Copilărie, dulce-amăgire
Lipsită de griji și de șovăire
Părinți și bunici te-nconjoară
Și viața îți pare ușoară

Adolescență, crudă himeră
Ca o țigară stinsă-n scrumieră
Cu o iubire blondă sau brună
C-o sărutare sub clar de lună

O nebunie ne-a fost tinerețea
Anii-au trecut și-a venit bătrânețea
Acum e seară – acum e dimineața
Frumoasă..., dar scurtă e viața

NECUNOSCUTA

Ne-am cunoscut pe internet
-Aveai un portret discret
De fapt nu-l aveai deloc
Era afiş de iarmaroc.
Noroc că eu privind „astral”
Te-am dibuit ocazional.

Modestă ca și alte dăți
Ți-era rușine cum arăți?
Ești chiar frumoasă, draga mea
Multe ar vrea s-arate-așa

De fapt noi nu ne-am cunoscut
Oricât de mult eu aș fi vrut
Doar comentam ocazional
Când postam ceva banal.
Dar ai făcut ca să transpară
De o inteligență rară
Tot ceea ce ai comentat
La materialul postat.

Mi-a plăcut logica ta
Și ce deriva din ea.

Acum s-ar putea în fine
Să ne cunoaștem mai bine

Să stăm chiar la o cafea
Nu doar ca o cucuvea
Să te arăți noaptea
Citind comentariile.

Aș vrea să schimbăm idei
Să văd dacă porți cercei
Să știu dacă porți colan
Și dacă cânti la pian.
Multe am clarifica
Dacă ne-am putea vedea.

Îți spun deci „la revedere”
Și te invit cu plăcere
La o mică întâlnire
Fără nici o pregătire
La o cafea, cum se spune
Fără nici un scop anume.

OBICEI RĂU

Duminica dimineată
Când tot omul merge-n piață
O babă isterică
S-a dus la biserică

S-a 'nchinat ca o creștină
A salutat o vecină
Și-a pupat vreo trei icoane
Fără grabă și fasoane

Popa cântă în surdină
Baba noastră lung suspină
Și ca să facă mișcare
A aprins și-o lumânare

Treaba când și-a terminat
Pe-un scaun s-a așezat
Și-așa cum obișnuia
A-nceput a critica

Popa pare răgușit
Sărmanul o fi răcit
Sau poate a mâncat pește
Și apoi... Doamne ferește !

Uite Leana lui Mardare
Cât s-a răblăgit de tare
Iar Talița lu Țugui
Parcă a-nghițit un cui

Iar Maria lui Tănasă
Doamne cât este de grasă
Nici ca Floarea lui Nazare
Slabă ca o scobitoare

Uite fata lui Mustăță
S-ambrăcat ca o paiată
Și Vasile Calistrat
Ca un porc s-a îngrășat

Dascălul e cam nervos
Buhăit și somnoros
Iar pălimarul Pasat
De dimineață e beat

Moș Ion arză-l-ar focu
Rotunjour ca polobocu
Pretinzând că sunt prea slabă
Umblă-acu cu altă babă

Și-uite-așa ca din senin
Baba ațipi puțin
Și-auzi un glas stingher
Ce venea parcă din cer

-Babă ezoterică
Ce faci în biserică?
Ăsta-i loc de închinat
Nu e loc de judecat

Te comporti ca și o țăță
Mai bine mergeai la piață

REGRETE

Mi-e dor de tine, suflet blând
Te port în cuget lăcrimând
Mi-apari în vise surâzând
Și mă trezesc cu tine-n gând

Acolo unde ești acum

În altă lume pe-un alt drum
Să ne vedem nu avem cum
Trecutu-i trist, prezentu-i fum

Să ne-ntâlnim din nou aş vrea
Să discutăm la o cafea
Sau poate nu ne-om mai vedea
Căci lumea ta nu e şi-a mea

Cu soarta joci un joc bizar
Ea morţii îi pune hotar
Orice ai face e-n zădar
Să capeţi altă viaţă-n dar

Te bucură de tot, oricum
Şi de-al florilor parfum
Iar pe iubirile de-acum
Să nu le pierzi cumva pe drum...

UN ADEVĂRAT PRIETEN

Ne-am cunoscut la un control financiar
El era controlorul, iar eu „beneficiar”.

Modelul său de lucru era cu totul nou
Nu semăna cu omul fixat de un birou.

Care să-ţi ceară date şi situaţii clare
El şi le scotea singur din braţul de dosare.

Tăcut și de loc cinic, nervos sau arogant
Din contră, un tip sobru, plăcut și elegant.

Știa să te asculte și munca-ți respecta
A fost cel mai plăcut control din viața mea.

Ne-am cunoscut mai bine abia după control
Descătușați de reguli și de protocol.

Când am descoperit, cu totul un alt om
Un tip șarmant și cult. Era un gentilom.

Ne-am potrivit în gânduri, păreri și afirmații
Am dezbătut politici, creații, publicații.

Ca doi prieteni vechi ne-am căutat apoi
Fără motiv de „slujbă”, cerințe sau nevoi.

Cărțile mele, scrise, el le-a apreciat
Și chiar la editare, mereu m-a ajutat

Îți mulțumesc amice- azi - pentru gestul tău
Că mi-ai fost alături la bine și la greu

Veți întreba firește, cine-i acest amic?
Iar eu cu drag voi spune, căci nu ascund nimic.

Nu este un secret și nu evit firescu
El este - Marinică Simionescu.

Cuprins	
Prefață.....	3
Scriitorul botoșănean, ...	3
Traian Calancia, își cere drepturile.....	3
Cuvântul autorului.....	8
Proză	9
AGENTUL DE CIRCULAȚIE	9
ANII ÎȘI CER DREPTUL.....	15
CONFUZIA	18
DISPENSA.....	20
EXISTĂ SOLUȚII.....	31
FACEM NUNTĂ ?	32
FANTOME	35
FINII	36
GHINION.....	41
ISTORIOARĂ.....	46
ÎMPĂCAREA	46
ÎNGER CU FAȚĂ UMANĂ	51
ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR.....	54
ÎNȚELEGEREA	63
LANSARE DE CARTE.....	68
MERSUL LUCRURILOR	72
NEA GIGI	74
- povestită de regretatul maestru constructor Nicolai Hofman -	74
NUNTA	77
OAMENI și oameni	88
PENURIA DE COMBUSTIBIL.....	91
SĂ CREZI ÎN SOARTĂ.....	93
VREM CASE DE MARCAT LA BISERICI?	94
Versuri	97
CE-I VIAȚA?	97
NECUNOSCUTA	98
OBICEI RĂU	99
REGRETE	101
UN ADEVĂRAT PRIETEN.....	102